

Iz kapitola 1.

[1] Vidění Izajáše, syna Amósova, které viděl o Judsku a Jeruzalému za dnů Uzijáše, Jótama, Achaza a Chizkijáše, králů judských. [2] Slyšte, nebesa, naslouchej, země, tak promluvil Hospodin: "Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi. [3] Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý." [4] Ach, pronárode hříšný, lide obtížený vinou, potomstvo zlovolníků, synové šířící zkázu! Opustili Hospodina, Svatého, Boha Izraele, znevážili, odcizili se mu. [5] Nač vás ještě bít? Jste jen umíněnější. Hlava je celá chorá a celé srdce zemdlené. [6] Od hlavy až k patě nic zdravého není. Samá modřina a jizva i čerstvá rána, nejsou vymáčkány ani obvázány ani ošetřeny olejem. [7] Vaše země je zpusťšená, vaše města vypálená ohněm, vaši půdu vám před očima vyžirají cizáci; je zpusťšená, cizáky podvrácená. [8] Dcera sijónská zůstala jako chatrč na vinici, jako budka v okurkovém poli, jako obležené město. [9] A kdyby Hospodin zástupůl nám neponechal hrstku těch, kdo přežili, byli bychom jako Sodoma, podobni Gomofe bychom byli. [10] Slyšte slovo Hospodinovo, sodomští náčelníci, naslouchejte naučení našeho Boha, lide gomorský. [11] "K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesýtil jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů. [12] Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří? [13] Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát. [14] Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet. [15] Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve. [16] Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. [17] Učte se činit dobro. Hleďte právo, zakročte proti násilníkovi, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy. [18] Pojďte, projednejte to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. [19] Budete-li povolní a poslechnete, budete požívat dobrých darů země. [20] Když však odmítnete a budete se zpěčovat, bude vás požírat meč." Tak promluvila Hospodinova ústa. [21] Běda! Nevěstkou se stalo město věrné! Bývalo plné práva, přebývala v něm spravedlnost, teď jsou v něm vrahové. [22] Tvé stříbro se stalo struskou, tvé víno je smíšené s vodou, [23] tvoji velmoži jsou umíněnci, spolčenci zlodějů. Kdekdo miluje úplatek a rád bere dary; sirotkovi právo nezjednájí a pře vdovy se k nim nedostane. [24] Takový je výrok Pána, Hospodina zástupůl, Přesilného, Boha Izraele: "Ach, jak se potěším na svých protivnících, vykonám pomstu na svých nepřátelích! [25] Obrátím na tebe svou ruku, vytavím tvou strusku, jako louhem odloučím všechny tvé přimíšeniny. [26] A vrátím ti soudce, jako byli na počátku, tvoje rádce, jako byli zprvu; pak tě budou nazývat městem spravedlnosti, městem věrným." [27] Sijón bude vykoupen soudem a ti v něm, kdo se obrátí, spravedlností. [28] Zkáza nevěrných a hříšníků však bude stejná, zajdou ti, kdo opustili Hospodina. [29] Budou zahanbeni pro mohutné stromy, po nichž jste dychtili, budete se stydět za zahrady, které jste si zvolili. [30] Budete jako posvátný strom, jemuž vadne listí, jako zahrada, v níž není vody. [31] Nejzdatnější bude koudelí a jeho skutky jiskrou; vzplane spolu obojí a nikdo to neuhasi.

Iz kapitola 2.

[1] Slovo o Judsku a Jeruzalému, jež ve vidění přijal Izajáš, syn Amósův. [2] I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčít nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. [3] Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: "Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učít svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit." Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. [4] On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. [5] Nuže, dome Jákobův, choďme v Hospodinově světle! [6] Odmrští jsi svůj lid, Jákobův dům, protože jsou plni východního pohanství, věští z mraků jako Pelištejci, s dětmi cizáků si podávají ruce. [7] Jeho země je plná stříbra a zlata, jeho poklady jsou nepřeborné, jeho země je plná koní a jeho vozům není konce. [8] Jeho země je plná bůžků, klanějí se dílu svých rukou, tomu, co vyrobili svými prsty. [9] Člověk se hrbí, muž se poníží, a ty jim nepromineš. [10] Zalez do skal, schovej se v prachu ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností! [11] Ponížen bude zpupný pohled člověka, sehnuta bude lidská povýšenost; v onen den bude vyvýšen jedině Hospodin. [12] Neboť den Hospodina zástupůl přijde na každou pýchu a povýšenost, na všechno, co se povznášá - to bude sníženo -, [13] na všechny cedry Libanónu, vysoké a vzosné, na všechny bášanské duby, [14] na všechny vysoké hory a na všechny pahorky vyvýšené, [15] na každou vypínající se věž a na každou strmou hradbu, [16] na všechny zámožské lodě i na veškerou okázalost. [17] Sehnuta bude zpupnost člověka, ponížena bude lidská povýšenost, v onen den bude vyvýšen jedině Hospodin. [18] Bůžkové nadobro vymizí. [19] Lidé zalezou do jeskyň v skalách a do škvír v prachu země ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností, až povstane, aby nahnal zemi strach. [20] V onen den člověk předhodí potkanům a netopýrům své bůžky stříbrné i bůžky zlaté, které mu vyrobili, aby se jim klaněl. [21] Zalez do skalních rozsedlin a do strží ve skaliskách ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností, až povstane, aby nahnal zemi strach. [22] Přestaňte už s člověkem, který nemá než dech svého chřpí. Jakoupak má cenu?

Iz kapitola 3.

[1] Hle, Pán, Hospodin zástupůl, již odnímá Jeruzalému a Judsku oporu i podpěru, všechnu oporu chleba i všechnu oporu vody, [2] bohatýra i bojovníka, soudce i proroka, věšce i starce, [3] velitele i vznešeného, rádce i zručného řemeslníka a zkušeného zaříkavače. [4] Za velitele dám jim chlapce, vládnout jim budou výrostkové. [5] V lidu bude popohánět jeden druhého, druh druhá, chlapec zaútočí na starého, bezecný na váženého. [6] Člověk uchopí svého bratra z otcovského domu a řekne: "Máš plášť, buď naším náčelníkem! Měj si tyto rozvaliny v moci." [7] On se však v onen den ohradí: "Nebudu ranhojičem, nemám doma ani chléb ani plášť. Nečiňte mě náčelníkem lidu!" [8] Jeruzalém klopýtl a Judsko padlo; jejich jazyk a jejich skutky byly proti Hospodinu a do očí vzdorovali jeho slávě. [9] Nestoudnost jejich tváře proti nim svědčí, jako Sodoma svůj hřích vystavují a neskrývají. Běda jim, připravili si zlou odplatu. [10] Řekněte: "Spravedlivému bude dobře, bude jíst ovoce svých skutků." [11] Běda, zle bude svévolníkovi, tomu se dostane odplaty za to, co páchal. [12] A můj lid - pacholata jsou jeho poháněči a vládnou mu ženy. Můj lide, ti, kdo řídí tvé kroky, jsou svědci a matou cestu tvého putování. [13] Hospodin se postavil, povede spor, stojí, aby vedl při s národy. [14] Hospodin zahajuje soud se staršími svého lidu a s velmoži jeho: "Spásali jste vinici, máte ve svých domech, oč jste obrali utištěného. [15] Jak to, že deptáte můj lid a drtíte tvář utištěných?" je výrok Panovníka, Hospodina zástupůl. [16] I řekl Hospodin: "Dcery sijónské se vypínají, chodí s pozdviženou šíjí, svůdně hledí, cupitavě chodí, na nohou jim chřestí nákotníky." [17] Panovník proto zachvátí téměř dcer sijónských prašivinou, Hospodin obnaží jejich spánky. [18] V onen den odejde Panovník okrasné nákotníky, náčelky a půlměsíčky, [19] náušnice, náramky a závojíčky, [20] členky a řetízky, stužky, talismany a amulety, [21] prsteny a nosní

kroužky, [22] slavnostní roucha a přehozy, šátky a váčky, [23] zrcátka i košilky, turbany a řízy. [24] A stane se, že bude namísto balzámu hnis a místo pásu smyčka, místo pracných účesů lysina, místo skvostného roucha žíněný pás a vypálené znamení na místě krásy. [25] Tvoji muži, Sijóne, padnou mečem a bohatěji v boji. [26] Rmoutit se a truchlit budou brány Sijónu; o vše připravený bude sedět na zemi.

Iz kapitola 4.

[1] Sedm žen se chytí jednoho muže v onen den. Řeknou: "Budeme jíst vlastní chléb a odívat se vlastními šaty, jenom ať se jmenujeme tvým jménem, zbav nás naší potupy." [2] V onen den bude výhonek Hospodinův chloubou a slávou, plod země důstojností a okrasou pro ty z Izraele, kdo vyvázli. [3] Kdo zůstane na Sijónu a kdo zbude v Jeruzalémě, bude zván svatým, každý zapsaný k životu v Jeruzalémě. [4] A Panovník smyje špínu dcer sijónských a odplaví krev ze středu Jeruzaléma duchem soudu, duchem žhoucím. [5] A nad každým místem hory sijónské i nad každým jejím shromážděním stvoří Hospodin ve dne oblak, totiž kouř, a plameny ohnivě záře v noci: to bude baldachýn nad veškerou slávou, [6] stánek, který dá stín před denním horkem, útočiště a úkryt před přivalem i deštěm.

Iz kapitola 5.

[1] Zaspívám svému milému píseň mého milého o jeho vinici: "Můj milý měl vinici na úrodném svahu. [2] Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu. Uprostřed ní vystavěl věž i lis v ní vytesal a čekal, že vydá hrozny; ona však vydala odporná pláňata. [3] Teď tedy, obyvateli Jeruzaléma a muži judský, rozhodněte spor mezi mnou a mou vinicí. [4] Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal? Když jsem očekával, že vydá hrozny, jak to, že vydala odporná pláňata? [5] Nyní vás tedy poučím, co se svou vinicí udělám: Odstráním její ohrazení a přijde vniveč, pobořím její zidky a bude pošlapána. [6] Udělám z ní spoušť, nebude už prořezána ani okopána a vzejde bodláčí a křoví, mrakům zakážu zkrápět ji deštěm." [7] Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští sadbou, z níž měl potěšení. Čekal právo, avšak hle, bezpráví, spravedlnost, a hle, jen úpění. [8] Běda těm, kteří připojují dům k domu a slučují pole s polem, takže nezbyvá žádné místo, jako byste jen vy byli usedlíci v zemi. [9] V uších mi zní slovo Hospodina zástupů: "Ano, zpusťnou četné domy, i velké a pěkné budou liduprázdné. [10] Deset jiter vinice vydá jediný bat a chómer osevu vydá jedinou éfu." [11] Běda těm, kteří za časného jitra táhnou za opojným nápojem a až do setmění je rozpaluje víno. [12] Citara a harfa, bubínek a píšťala a víno jsou na jejich pitkách, ale na dílo Hospodinovo neberou zřetel a dílo jeho rukou nevidí. [13] Proto bude můj lid vystěhován, neboť nemá poznání. I nejváženější budou hladovět, jeho hlučící dav bude prahnout žízni. [14] Podsvětí roztáhne svůj chřtán a dokořán rozevře svou tlamu. Do něho sestoupí jeho důstojnost i jeho hlučící dav, jeho hukot a jásot. [15] Sehnut bude člověk a ponížen muž, oči zpupné budou poníženy. [16] Hospodin zástupů se však vyvýší soudem a svatý Bůh se prokáže svatým spravedlností. [17] Jako na své pastvině se tam budou pást beránci, a kde zůstaly trosky po zbohatlících, budou jíst bezdomovci. [18] Běda tě, kdo v provazech šalby vlečou nepravost, jako by v postraňcích táhli povoz hříchu, [19] a říkají: "Nechť urychlí a uspiší své dílo, ať je uvidíme; nechť se přiblíží a skuteční úradek Svatého Boha Izraele, ať jej poznáme." [20] Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! [21] Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a rozumní sami před sebou. [22] Běda bohatýrům zdatným v pití vína, mužům udatným v míchání opojných nápojů, [23] těm, kdo za úplatek ospravedlňují svévolníka a spravedlivým upírají spravedlnost. [24] Proto jako jazyky ohně stravují strniště a suchá tráva mizí v plamenech, tak ztrouchniví jejich kořen a jejich květ odlétne jako prach, neboť odvrhli zákon Hospodina zástupů a řečí Svatého, Boha Izraele, pohrdli. [25] Proto plane Hospodin hněvem proti svému lidu; až napřáhne na něj ruku a udeří jej, budou se chvět hory, mrtvol bude jako smetl na ulicích. Tím vším se jeho hněv neodvrátí a jeho ruka zůstane napřažená. [26] I vztyčí korouhev k dalekému pronárodu, hvizdem jej přivolá od končin země. Hle, přijde rychle a hbitě. [27] Nikdo v něm nebude znavený, nikdo nebude klopýtat, nikdo nezdřímne, nikdo nebude spát, nikomu se nerozváže pás na bedrech, nikomu se nepřetrhne řemínek u opánek. [28] Jeho střely budou naostřené, všechny jeho luky připravené, kopyta jeho koní budou jako křemen a kola jeho vozů jako víchr. [29] Bude řvát jako lvice, řvát bude jako lvíčata, zavrčí, popadne úlovek, odvléče a nevyrvé mu jej nikdo. [30] V onen den se nad ním bude rozléhat jakot jakoby jakot moře. Pohlédne-li kdo na zemi, hle, skličující temnota; světlo temnělo jejím šerem.

Iz kapitola 6.

[1] Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. [2] Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. [3] Volali jeden k druhému: "Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy." [4] Od hlasu volajícího se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem. [5] I řekl jsem: "Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů." [6] Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, [7] dotkl se mých úst a řekl: "Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen." [8] Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: "Koho pošlu a kdo nám půjde?" I řekl jsem: "Hle, zde jsem, pošli mne!" [9] Odpověděl: "Jdi a řekni tomuto lidu: 'Poslouchejte a poslouchejte, nic nepochopíte, dívejte se, dívejte, nic nepoznáte.' [10] Srdce toho lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči, aby očima neviděl, ušima neslyšel, srdcem nepochopil, neobrátí se a nebyl uzdraven." [11] Tu jsem řekl: "Dlouho ještě, Panovníku?" On odpověděl: "Dokud nezpustnou města a nebudou bez obyvatel a domy bez lidí a role se nepromění v spoušť." [12] Hospodin odvede ty lidi daleko a v zemi bude mnoho míst opuštěno. [13] Zůstane-li v ní jen desetina, i ta bude zajata a přijde vniveč jako posvátný strom, jako dub, po jehož skácení zbude jen pahýl. Tento pahýl bude símě svaté.

Iz kapitola 7.

[1] Za dnů Achaza, syna Jótama, syna Uzijášova, krále judského, vytáhl Resin, král aramejský, a s ním Pekach, syn Remaljášův, král izraelský, do války proti Jeruzalému, ale nic proti němu v boji nesvedli. [2] Domu Davidovu bylo oznámeno: "Aram táboří v Efrajimsku." I zachvělo se srdce královo i srdce jeho lidu, jako se chvějí lesní stromy ve větru. [3] Hospodin řekl Izajášovi: "Vyjdi Achazovi naproti ty a tvůj syn Šearjašub na konec strouhy z

Horního rybníka, na silnici k Poli valchářovu. [4] Řekni mu: Zachovej klid a neboj se, neklesej na mysli kvůli těm dvěma čadícím oharkům, že hněvem plane Aramejec Resín a syn Remaljášův. [5] Nedbej, že Aram i Efrajim a syn Remaljášův se dohodli proti tobě na zlé věci: [6] "Vytáhneme proti Judovi, vyděsíme jej a dobudeme jej pro sebe a uděláme v něm králem Tabealova syna." [7] Toto praví Panovník Hospodin: "Nedojde k tomu a nestane se to. [8] Hlavou Aramu je Damašek a hlavou Damašku Resín. Do šedesáti pěti let ztroskotá Efrajim, takže nebude lidem; [9] hlavou Efrajimu je Samaří a hlavou Samaří syn Remaljášův. Nebudete-li stálí ve víře, neobstojíte!" [10] Hospodin promluvil znovu k Achazovi: [11] "Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, buď dole z hlubin nebo nahoře z výšin." [12] Achaz odpověděl: "Nechci žádat a nebudu pokoušet Hospodina." [13] I řekl Izajáš: "Slyšte, dome Davidův! Což je vám málo zkoušet trpělivost lidí, že chcete zkoušet i trpělivost mého Boha? [14] Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). [15] Bude jíst smetanu a med, aby dovedl zavrhnout zlé a volit dobré. [16] Ještě než bude chlapec umět zavrhnout zlé a volit dobré, bude opuštěna země, z jejíchž obou králů máš hrůzu. [17] Na tebe, na tvůj lid a na dům tvého otce Hospodin v těch dnech, jakých nebylo ode dne, kdy Efrajim odpadl od Judy, přivede asyrského krále." [18] V onen den hvizdem přivolá Hospodin mouchy z delty řeky egyptské a včely z asyrské země. [19] Přiletí a všechny se snesou do roklí v úvalech, do skalních rozsedin, na všechny houštiny a na všechny mokřiny. [20] V onen den Panovník břitvou, kterou si najme za Řekou, totiž asyrským králem, dočista oholí každou hlavu i chlupy na nohou a ostříhá bradu. [21] V onen den zůstane člověku jedna kravka a dvě ovce. [22] Nadojí však tolik mléka, že bude jíst smetanu, neboť smetanu a med bude jíst každý, kdo bude zanechán v zemi. [23] V onen den na místech, kde nyní vyrůstá tisíc révových keřů za tisíc šekelů stříbra, bude jen bodláčí a křoví. [24] Jen s šípy a lukem bude možno tudy projít, neboť bodláčím a křovím zaroste celá země. [25] A na žádou z horských strání, které byly obdělávány motykou, nebudeš moci vstoupit pro samé bodláčí a křoví. Budou výběhem pro býky a drahami pro ovce.

Iz kapitola 8.

[1] Hospodin mi řekl: "Vezmi si velkou tabulku a napiš na ni běžným způsobem: 'Rychle za kořistí spěchá lupič.'" [2] I vzal jsem si spolehlivé svědky: kněze Urijáše a Zekarjáše, syna Jeberekjášova. [3] Přiblížil jsem se k prorokyni, a ona počala a porodila syna. Hospodin mi řekl: "Dej mu jméno: 'Rychle za kořistí spěchá lupič.'" [4] Neboť dříve než bude chlapec umět volat 'otče' a 'matko', bude odneseno bohatství Damašku a kořist ze Samaří před krále asyrského." [5] A dál ještě mluvil Hospodin ke mně takto: [6] "Protože tento lid zavrhl šíloašské vody poklidně tekoucí a veselí se s Resínem a synem Remaljášovým, [7] hle, proto Panovník na ně uvede vody Řeky, dravé a mnohé, krále asyrského s celou jeho slávou. I vystoupí ze všech svých řečíš' a bude se valit přes všechny své břehy. [8] Zabočí k Judovi, zaplaví jej a bude se valit dál, bude mu sahat až k hrdlu. Jeho rozpjatá křídla vyplní prostor tvé země, ó Immanueli!" [9] Běsněte si, národy, zděsíte se, naslouchejte, všechny daleké země, přepásejte se, zděsíte se, přepásejte se, zděsíte se. [10] Dohodněte se, dohoda bude zmařena, mluvejte si, ani slovo neobstojí, neboť s námi je Bůh - Immanuel! [11] Toto mi praví Hospodin, když mě pevně uchopil svou rukou a varoval mě, abych nechodil cestou tohoto lidu: [12] "Neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte." [13] Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte. [14] Vám bude svatyní, ale oběma domům izraelským kamenem úrazu a skálou, o kterou budou klopýtat, bude osidlem a léčkou obyvatelům Jeruzaléma. [15] Mnozí z nich klopýtnou, padnou a roztrčí se, uvíznou v léčce a chytí se. [16] "Zavaž svědectví a zapečeť zákon mezi mými učedníky." [17] Budu očekávat Hospodina, ačkoli skryl tvář před domem Jákobovým, s nadějí budu na něho čekat. [18] Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znameními a zázraky od Hospodina zástupů, který přebývá na hoře Sijónu. [19] Řeknou vám: "Dotazujte se duchů zemřelých a jasnovidců, kteří sípají a mumlají." Což se lid nemá dotazovat svého Boha? Na živé se má ptát mrtvých? [20] K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitřní záře? [21] Lid bude procházet zemí zatvrzelý a hladový. A protože bude mít hlad, rozlítí se a bude zlořečit svému králi i Bohu v tváři pozvednutou vzhůru. [22] Podívá se k zemi, a hle, jen soužení a temnota, sklíčující ponurost, šerý soumrak, do něhož bude zahrán. [23] Avšak tato sklíččená země ponurá nezůstane. Jako zprvu byla země Zabulón a země Neftalí zlehčena, tak nakonec bude přivedena ke cti s Přímofím a Zajordáním i Galileou pronárodů.

Iz kapitola 9.

[1] Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. [2] Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve žních, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist. [3] Neboť jeho břemene a hůl na jeho záda i prut jeho poháněče zlomíš jako v den Midjánu. [4] Pak každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně. [5] Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: "Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje." [6] Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. [7] Slovo poslal Panovník proti Jákobovi a dopadlo na Izraele. [8] Všechn lid o tom zvěděl, Efrajim i obyvatel Samaří. V pýše a velikášství srdce však říkají: [9] "Co bylo z cihel, spadlo, vystavíme to z kvádrů; smokvoně byly vykáčeny, nahradíme je cedry." [10] I pozvedl Hospodin proti nim protivníky - Resína - a popudil proti nim jejich nepřátele: [11] z východu Arama, ze západu Pelištejce, aby plnými ústy požírali Izraele. Tím vším se jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřažena. [12] Avšak lid se neobrátil k tomu, který ho bil, Hospodina zástupů se nedotazovali. [13] Proto Hospodin odsekl od Izraele hlavu i ocas, palmovou ratolest i sítinu v jediný den. [14] Stařec a vznešený jsou ona hlava a prorok učící klam je onen ocas. [15] Vůdcové tohoto lidu se stali svůdci a ti, kdo se dají vést, jsou ztraceni. [16] Proto neměl Panovník radost z jeho jinochů a nad jeho sirotky a vdovami se neslitoval, protože všichni jsou to rouhači a zlovolníci, bludně mluví každá ústa. Tím vším se jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřažena. [17] Avšak jejich svévole hoří jako oheň, požírá bodláčí a křoví, zapaluje houštiny lesa a kouř se vířivě vznáší. [18] Země se zatměla pro prchlivost Hospodina zástupů a lid se stal potravou ohně; nikdo nemá soucit ani s bratrem. [19] Hlítá, co je napravo, a zůstává hladový, požírá nalevo, a sytý není, požírá maso své vlastní paže, [20] Manases Efrajima, Efrajim Manasesa a na Judu se vrhají společně. Tím vším se jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřažena.

Iz kapitola 10.

[1] Běda těm, kdo nařizují ničemná nařízení těm, kdo předpisují plahočení, [2] nuzným odnímají možnost obhajoby, utištěné mého lidu zbavují práva; jejich kořistí jsou vdovy a sirotky olupují. [3] Co si počnete v den navštívení, až se z dálky přizná zkáza? Ke komu se utečete o pomoc, kde

zanecháte svoji slávu? [4] Nezbude než sklonit se mezi vězně či zůstat ležet mezi zabitými. Tím vším se jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřažena. [5] "Běda Asýrii, metle mého hněvu, té holi, skrze kterou projevím svůj hrozný hněv. [6] Posílám ji na rouhavý pronárod, proti lidu, proti němuž plane má prchlivost; dávám jí příkaz, aby kořistila a kořistila, loupila a loupila, aby jej šlapala jako hlínu na ulicích. [7] Ona si to však představiv nedovede, neuvažuje o tom v svém srdci, myslí jen na to, jak by vyhubila, jak by vymýtila nemálo pronárodů. [8] říká: 'Což nejsou mí velitelé zároveň králi? [9] Což nedopadlo Kalno jako Karkemíš? Nebo Chamát jako Arpád a Samařij jako Damašek?' [10] Jako sáhla moje ruka po královstvích bůžků - a jejich tesané modly byly nad jeruzalémské i nad samařské -, [11] cožpak s Jeruzalémem a jeho modlářskými stvůrami nenaložím, jako jsem naložil se Samařijem a jeho bůžky?" [12] Až Panovník přivede ke konci celé své dílo na hoře Sijónu a v Jeruzalémě, řekne: "Ztrestám asyrského krále pro ovoce jeho velikášského srdce, i to, co je v jeho povýšených očích proslavené, [13] neboť řekl: 'Vykonal jsem to silou své ruky a svou moudrostí - vždyť se v tom vyznám. Zrušil jsem hranice národů, co nakupily, to jsem vydrancoval a jako býk jsem svrhl vládce z trůnu. [14] Jako hnízdo nalezla má ruka bohatství národů; jako se vybírají opuštěná vejce, tak jsem vybral celou zemi. Nikdo ani křídlem nezamával, nikdo zobák neotevřel a nepípl.' [15] Což se smí sekera holedbat nad toho, kdo jí seká? A pila povyšovat se nad toho, kdo jí řeže? Jako by metla mohla švihat toho, kdo ji zvedá, nebo hůl se vynášet, že není dřevo." [16] Proto pošle Pán, Hospodin zástupů, na asyrské vyпасence úbytě a pod asyrskou slávou to zapraská praskotem ohně. [17] Světlo Izraelovo se stane ohněm a jeho Svatý plamenem. Ten bude hořet a pozře její křoví a bodláčí v jediný den. [18] I slávu jejího lesa a sadu stráví se vším všudy, jako choroba užívá chorého. [19] Stromů v jejím lese zůstane tak málo, že je spočítat i chlapec. [20] V onen den se pozůstatek Izraele s uprchlíky domu Jákovova nebude už opírat o toho, který ho bije, ale bude se věrně opírat o Hospodina, Svatého, Boha Izraele. [21] Pozůstatek se vrátí, pozůstatek Jáкова, k Bohu - bohatýru. [22] Neboť i kdyby bylo tvého lidu, Izraeli, jak mořského písku, vrátí se k němu jen pozůstatek. Je rozhodnut skoncovat, jako záplava se valí spravedlnost. [23] Ano, Panovník, Hospodin zástupů, se rozhodl učinit konec, a to po celé zemi. [24] Proto Panovník, Hospodin zástupů, praví toto: "Můj lide, který bydlíš na Sijónu, neboj se Asýrie. Bije tě metlou a zvedá na tebe hůl jako kdysi Egypt. [25] Ještě jen kratičký čas a můj hrozný hněv skončí; je však můj hněv zničí." [26] Hospodin zástupů nad ní zamává bičem, jako když bil Midjána na Havraní skále, a zdvihne svou hůl na moře jako kdysi na Egypt. [27] V onen den ti spadne z ramen její břímě a její jho z šíje, jho se z tebe sesmekne jak po oleji. [28] Už táhne na Aját, prošel Migrónem a zbrojí si v Michmásu složil. [29] Prošli průsmykem. Řekli: "Přenocujeme v Gebě." Ráma se třásla, Saulova Gibeá se dala na útěk. [30] Pronikavě křič, galímská dcero, Lajšo, napjatě poslouchej, odpověz, Anatóte. [31] V Madméně je poplach, gebímští obyvatelé hledají záštitu. [32] Ještě dnes stane v Nóbu a rukou mávne proti hoře sijónské dcery, proti pahorku jeruzalémskému. [33] Hle, Pán, Hospodin zástupů, hroznou silou klestí větvoví, pyšně se tyčící stromy jsou porubány, i ty nejvyšší jsou poníženy. [34] Železem bude vysekáno lesní houští, Libanón padne rukou Vznešeného.

Iz kapitola 11.

[1] I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. [2] Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. [3] Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši, [4] nýbrž bude soudit nuzné spravedlivě, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. Žezlem svých út bude bít zemi, dechem svých rtů usmrtí svévolníka. [5] Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost. [6] Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lviče i žirný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. [7] Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude žrát slámu. [8] Kojenec si bude hrát nad děrou zmiže, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. [9] Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře. [10] V onen den budou pronárody vyhledávat kořen Jišajův, vztyčený jako korouhev národům, a místo jeho odpočinutí bude slavné. [11] V onen den ještě podruhé vztáhne Panovník ruku, aby získal pozůstatek svého lidu, který zůstal v Asýrii, Egyptě, Patrósu, Kúši, Élamu, Šineáru, Chamátu a na ostrovech mořských. [12] Povznese korouhev k pronárodům a posbírá rozehnané z Izraele a rozptýlené Judejce shromáždí ze čtyř stran země. [13] Ustane žárliivost Efrajimova, budou vyhlazeni Judovi protivníci, Efrajim nebude žárřit na Judu a Juda nebude osočovat Efrajima, [14] nýbrž společně se vrhnou na úbočí Pelištejců k moři, i syny východu oloupí spolu, vztáhnou svoji ruku na Edóm a Moáb, poslouchat je budou i synové Amónovi. [15] Klatbou stihne Hospodin záliv Egyptského moře, zamává rukou proti žece v prudkém větru, rozštěpí ji v sedm ramen, takže ji bude možno přejít v opáncích. [16] Tak vznikne silnice pro pozůstatek jeho lidu, jenž zůstal v Asýrii, jako tomu bylo v den, kdy Izrael vystupoval z egyptské země.

Iz kapitola 12.

[1] V onen den řekneš: "Vzdávám tobě chválu, Hospodine! Rozhněval ses na mě, tvůj hněv se však odvrátil a potěšils mě. [2] Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou." [3] S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy. [4] V onen den řeknete: "Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno! Uvádějte národům ve známost jeho skutky. Připomínejte, že jeho jméno je vyvýšené. [5] Zpívejte Hospodinu, neboť vykonal důstojné činy, ať o tom zví celá země!" [6] Jásej a plesej, ty, která bydlíš na Sijónu, neboť Veliký je ve tvém středu - Svatý Izraele.

Iz kapitola 13.

[1] Výnos o Babylónu, který přijal ve vidění Izajáš, syn Amósův: [2] "Vztyčte korouhev na lysé hoře, vzkřikněte na ně, zamávejte rukou, ať vejdou branami urozených. [3] Vydal jsem příkaz svým posvěceným, povolal jsem k vykonání svého hněvu i své bohatýry, jásající nad mou důstojností. [4] Slyš hukot na horách jakoby početného lidu, slyš hukot království, shromážděných pronárodů: Hospodin zástupů sbírá vojsko k boji. [5] Z daleké země přicházejí, až od končin nebes, přichází Hospodin se zbrojí hrozného hněvu, aby pohubil celou zemi. [6] Kvilte, blízko je den Hospodinův, přijde od Všemocného jak zhouba. [7] Proto každá ruka ochabne a každý člověk odvahu ztratí. [8] Budou plni hrůzy, zachvátí je bolesti a křeče, jako rodička se budou svíjet. Strnule bude zírat jeden na druhého, ve tváři plamenem vzplanou. [9] Hle, přichází den Hospodinův, nelitostný, s prchlivostí a planoucím hněvem, aby zemi změnil v poušť a vymýtil z ní její hřichy. [10] Nebeské hvězdy a souhvězdí se nezatřpytí svým světlem, slunce se při svém východu zatmí, měsíc svým světlem nezazáří. [11] A budu stíhat zlobu světa a nepravost svévolníků. Učiním přítrž pyše opovážlivců, ponížím troulalost ukrutníků. [12] Způsobím, že člověk bude vzácnější než ryzí zlato, člověk bude nad zlato z Ofiru. [13] Oťřesu totiž nebesy a země se pohne

ze svého místa prchlivostí Hospodina zástupů v den jeho planoucího hněvu. [14] Jako vyplašená laň a jako stádo, jež neshromažďuje nikdo, tak se obrátí každý ke svému lidu, každý uteče do své země. [15] Každý, koho najdou, bude skolen, každý, koho chytí, padne mečem. [16] Jejich nemluvnata budou rozdracena před jejich zraky, jejich domy budou vypleněny, jejich ženy zneuctěny. [17] Hle, já podnikám proti vám Médy, kteří si nevážejí stříbra, nemají zálibu v zlatě. [18] Svými luky rozdrťí chlapce, nad plodem života se neslitují, s vašimi syny nebudou mít soucit. [19] Babylón, skvost mezi královstvími, pyšná okrasa Kaldejců, dopadne jako Sodoma a Gomora, vyvrácené Bohem. [20] Už nikdy nebude osídlen, nebude obydlen po všechna pokolení. Žádný Arab si tam nepostaví stan, pastýři tam nenechají odpočívat stáda, [21] nýbrž divá sběh tam bude odpočívat, v jejich domech bude plno výrů, přebývat tam budou pštroši, běsové tam budou poskakovat. [22] V jeho palácích budou výt hyeny a v chrámech rozkoše šakalové. Jeho čas se přiblížil, dny nebudou mu prodlouženy."

Iz kapitola 14.

[1] Hospodin se slituje nad Jákobem a znovu vyvolá Izraele. Dá jim odpočinout v jejich zemi, přidruží se k nim i bezdomovec a připojí se k domu Jákobovu. [2] Národy je totiž samy dovedou na jejich místo a Izraelův dům je dostane do dědictví v Hospodinově zemi jako otroky a otrokyně. Tak zajmou ty, kdo je prve zajali, a budou panovat nad svými poháněči. [3] V den, kdy ti dá Hospodin odpočinout od tvého trápení a nepokoje, od tvrdé otročiny, již jsi byl zotročen, [4] proneseš o babylónském králi pořekadlo: "Jak pomínul poháněč, jak pomínula knuta!" [5] Hospodin polámá hůl svévolníků, žezlo vládců, [6] jež zběsile bilo národy ranami bez ustání, hněvivě vládlo pronárodům nezkrtným pronásledováním. [7] V míru odpočala celá země, všechno zvučně plesá. [8] I cypřiše se radují nad tebou i libanónské cedry od chvíle, kdy jsi padl: "Už nevstane ten, kdo nás kácel!" [9] I nejhlubší podsvětí je kvůli tobě rozrušeno, čeká na tvůj příchod, probudilo kvůli tobě přízraky, všech vojevůdců země. Všechny krále pronárodů přimělo vstát ze svých trůnů. [10] Ti všichni se ozvou a řeknou tobě: "Také jsi jako my pozbyl síly? Už jsi nám podoben!" [11] Do podsvětí byla svržena tvá pýcha, hlučný zvuk tvých harf. Máš ustláno na hnilobě, přikrývku máš z červů." [12] Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! [13] A v srdci sis říkal: "Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. [14] Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit." [15] Teď jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy! [16] Kdo tě uvidí, budou se dívat a divit: "To je ten muž, který zneklidňoval zemi a otřásal královstvími? [17] Svět měnil v poušť, bořil jeho města, vězně nikdy nepropouštěl domů." [18] Všichni králové pronárodů, všichni leží slavně ve svých hrobkách, [19] ale tebe pohodili mimo hrob jak ohavný výhonek; jsi jako šatem přikryt zavražděnými porubanými mečem, svrženými do kamenité jámy, jsi jak pošlapaná mršina, [20] nebudeš připojen k nim v hrobě. Vždyť jsi ničil vlastní zemi, vlastní lid jsi vraždil. O potomstvu zlovolníků nebude navěky zmínky. [21] "Připravte jeho synům jatky pro nepravost otců! Nepovstanou, nezmocní se země a svět nezaplní městy." [22] "Já povstanu proti nim, je výrok Hospodina zástupů, vymýtím jméno Babylóna i pozůstatek po něm, nástupce i následníka, je výrok Hospodinův. [23] Proměním jej v hnízdiště sýčků a ve slatiny, vymetu jej pometlem zkázy, je výrok Hospodina zástupů." [24] Hospodin zástupů přísáhl: "Jak jsem si předsevzal, tak se stane, a pro co jsem se rozhodl, to se uskuteční: [25] Rozdrťím Ašúra ve své zemi, rozšlapu ho na svých horách a z nich sejmu jeho jho. Z ramene jim bude sřáto jeho břímě." [26] To je rozhodnutí učiněné o celé zemi a to je paže napřažená proti všem pronárodům. [27] Když Hospodin zástupů rozhodl, kdo to zruší? Jeho paže je napřažena, kdo ji odvrátí? [28] V roce, kdy zemřel král Achaz, byl zjeven tento výnos: [29] "Neraduj se, celá Pelišteo, že je polámána hůl, která tě bije, neboť z hadího kořene vzejde bazilisek a jeho plodem bude létající ohnivý had. [30] Prvorození nuzných budou mít pastvu a ubožáci budou odpočívat v bezpečí. Tvůj kořen však umožím hladem a pozůstatek tvého lidu zajde. [31] Kvílej, bráno! Křič, město! Celá Pelištea bude v zmatku. Neboť od severu se už valí dým a nikdo nezůstává stranou svých shromaždišť." [32] Co odpovědět poslům toho pronároda? Hospodin založil Sijón, k němu se přivinou utištění jeho lidu.

Iz kapitola 15.

[1] Výnos o Moábovi: Přes noc zajisté bude vyhuben Ar Moábský, zajde! Přes noc zajisté bude vyhuben Kír Moábský, zajde! [2] Vystoupí v Díbónu do domu, na posvátná návrší, aby plakal. Nad Nebó, nad Médebou bude Moáb kvílet. Na každé hlavě lysina, každá brada ostříhána. [3] V jeho ulicích se opasují žíněnými suknicemi, na jeho střeších a náměstích vše kvílí, rozplývá se v pláči. [4] Úpí Chešbón i Eleále, jejich hlas až v Jahasu je slyšet. Proto křičí na poplach moábských ozbrojenců, jejich duše je poplašená. [5] Moje srdce úpí nad Moábem. Jeho uprchlíci jsou až u Soáru, v Eglat-šelišiji. Po lúchitském svahu vystupují s pláčem. Na cestě do Chóronajimu propukají v úpění nad zkázou. [6] Po nimirmských vodách zbude zpustošení, uschne tráva, bude po rostlinách, nezbude nic zeleného. [7] Proto zbytek toho, na čem pracovali, co si uchovali, přenesou přes Topolový úval. [8] Úpění obchází územím Moába, jeho kvílení zní až do Eglajimu, jeho kvílení zní až do Beer-élimu. [9] Vždyť dímonske vody jsou plné krve. Proto ještě více dopustím na Dímon: Iva na Moábce, kteří vyvázli, i na ty, kteří zůstali v zemi.

Iz kapitola 16.

[1] Pošlete beránka Vládci země ze Sély pouští na horu sijónské dcery. [2] I budou jako vyplašení ptáci, vyhnání z hnízda, moábské dcery při arónských brodech. [3] "Svolejte radu, učiňte rozhodnutí. V samé poledne ať je tvůj stín jak noc, ukryj zahnané, neprozrad vyplašené; [4] Moábe, ať moji zahananí jsou tvými hosty, před zhoubcem buď jejich skrýš. Utláčovatel, ten vezme za své, zhouba skončí. Ze země vymizí ti, kdo ji podupali. [5] Trůn bude upevněn milosrdenstvím a dosedne na něj v Davidově stanu ten, jenž bude soudit věrně, vyhledávat právo, rázně uplatňovat spravedlnost." [6] Slychali jsme o pýše Moába přepyšného, o pyšné jeho povýšenosti a bezmezné zpupnosti; k ničemu nejsou jeho žvásty. [7] Proto bude Moáb kvílet nad Moábem, všichni budou kvílet. Touhou po kírcharsetských hrozinkových koláčích budou vzdychat úplně zdeptáni. [8] Vždyť zvadly viničné terasy Chešbónu, sibemská vinná réva. Páni pronárodů otloukli to ušlechtilé révoví, jež dosahovalo až k Jaezeru, vinulo se až k poušti, jeho výhonky se rozbujely a pronikly za moře. [9] Proto pláče s plačícím Jaezerem, nad sibemskou vinnou révou. Svlažuji tě svými slzami, Chešbóne a Eleále, neboť při tvé letní sklizni a tvém vinobraní přestane vaše výskání. [10] Přestaly v sadu radost a jásos, na vinicích se už neplesá a nehlaholí, nikdo nelisuje v lisu víno, tvému výskání jsem učinil přítrž. [11] Proto všechno ve mně nad Moábem jak citara sténá, mé nitro lká nad Kír-cheresem. [12] Až se Moáb ukáže před svými bohy a na posvátné návrší se dotrmácí, až vstoupí do své svatyně, aby se modlil, ničeho nedosáhne. [13] Toto je slovo, které už tehdy Hospodin promluvil o Moábovi. [14] Nyní Hospodin promluvil: "Za tři léta, jako jsou léta nádeníka, zlehčena bude sláva Moábova u celého jeho

početného davu; zůstane mu malá, bezvýznamná hrstka."

Iz kapitola 17.

[1] Výnos o Damašku: "Hle, Damašek přestane být městem, stane se hromadou sutin. [2] Opuštěná města Aróeru budou patřit stádům; tam budou odpočívat a nikdo je nevyděsí. [3] Zanikne pevnost v Efrajimu i království v Damašku. S pozůstatkem Aramejců to padne jako se slávou Izraelců, je výrok Hospodina zástupů." [4] "V onen den vybledne Jákobova sláva a jeho tučné tělo zhubne. [5] Bude tomu, jako když se při žni sklízí obilí, když se do náručí shromažďují klasy, jako když se klasy posbívají v dolině Refájců. [6] Zbudou pak jen paběrky jako při srážení oliv, dvě tři olivky na samém vršku a čtyři pět na plodných větvích, je výrok Hospodina, Boha Izraele." [7] V onen den vzhledně člověk k tomu, který ho učinil, a jeho oči budou patřit k Svatému Izraele. [8] Už nebude vzhlízet k oltářům, dílu vlastních rukou, ani nebude patřit na to, co vyrobil svými prsty, na posvátné kůly a kadidlové oltáříky. [9] V onen den budou jeho záštitná města jako opuštěná a houštím zarostlé vrcholky, jež pronárody opustily před syny Izraele; zpustnou. [10] Vždyť jsi zapoměla na Boha, svou spásu, nepamatovala jsi na svoji záštitnou skálu. Proto vysazuješ sadbu rozkoší a pěstuješ cizokrajnou révu. [11] V den, kdy je sázíš, oploučeš je, za jitra pečuješ, aby tvá setba vyrašila. Ale žeň prchne v den nemoci a bolesti nevyléčitelné. [12] Běda! Hluk četných čeledí lidských hlučí jak hlučící moře, hukot národů hučí podoběn hukotu dravých vod. [13] Národy hučí jak hukot mnohých vod, leč okřikne je a utekou daleko, hnány jako plevy větrem po horách a jako chmýří ve vichřici. [14] Z večera ještě plno hrůzy, a než vzejde jitro, je po všem. Takový je úděl těch, kteří nás plení, los těch, kdo nás olupují.

Iz kapitola 18.

[1] Běda zemi okřídleného hmyzu při řekách Kúše; [2] posílá vyslance po moři, po vodní hladině v plavidlech šachorových. Jděte, poslové hbití, k urostlému pronárodu s lesklou pleť, k lidu daleko široko obávanému, k pronárodu nesrozumitelné řeči, který poražené pošlapává, jehož zemi protékají řeky! [3] Všichni obyvatelé světa, vy, kdo přebýváte na zemi, až se vyzdvihne na horách korouhev, uvidíte, až se zatroubí na polnici, uslyšíte. [4] Neboť Hospodin mi praví toto: "Klidně budu přihlížet ze svého stanoviště, budu jak sálavé horko v záři slunce, jako rosný oblak v horku žní. [5] Předě zněmi, když odkvete réva a květenství se promění ve zrající hrozen, tu se jalové výhonky odřežou vinařským nožem a odnože se odstraňují, vyламují. [6] Vesměs budou zanechány dravému ptactvu hor a zvířectvu země, takže dravé ptactvo na nich stráví léto a veškeré zvířectvo země na nich bude zimovat." [7] V onen čas bude přinášena Hospodinu zástupů pocta od urostlého lidu s lesklou pleť, od lidu široko daleko obávaného, od pronároda nesrozumitelné řeči, který poražené pošlapává, jehož zemi protékají řeky. Přinese ji na místo, kde přebývá jméno Hospodina zástupů, na horu Sijón.

Iz kapitola 19.

[1] Výnos o Egyptu: Hle, Hospodin jede na rychlém oblaku a vjíždí do Egypta. Egypťské modly se před ním kymácejí, Egypt svou odvahu nadobro ztratil. [2] "Popudím Egypťany proti Egypťanům a bude bojovat bratr proti bratru a přítel proti příteli, město proti městu, království proti království. [3] Egypt bude na duchu zlomen, jeho záměry zmatu, budou se dotazovat model a zaklínačů i duchů zemřelých a jasnovidců. [4] Vydám Egypt v moc tvrdých pánů a mocný král bude nad nimi vládnout", je výrok Pána, Hospodina zástupů. [5] Vody se vypaří, než dojdou k moři, a řeka vyschne a vysuší se, [6] říční ramena budou páchnout, voda v egypťských kanálech opadne a vyschne, třtina a rákos zvadnou. [7] Lučiny při Nilu, při ústí Nilu, a všechna setba u Nilu uschne, bude odváta a nebude už. [8] Tu se budou rybáři rmoutit a truchlit, všichni, kdo vrhají udici do Nilu; ochabnou, kdo na vodní hladině rozestírají síť. [9] Zklamání budou pěstitelé lnu, česačky i tkalci bílého plátna. [10] Podpěry země budou vyvráceny, bude smutno v duši všem, kdo pracují za mzdu. [11] Jaci pošetilci jsou sóanští velmožové! Moudří rádcové faraónovi, vaše rada je hloupá. Jak můžete říci faraónovi: "Jsem syn moudrých, syn dávných králů?" [12] Kdepak jsou tví moudří? Ať ti to oznámí, vědí-li, jaký je úrdek Hospodina zástupů o Egyptu. [13] Pošetile si počínají sóanští velmožové, velmožové memfidští propadli klamu. Zavedli Egypt na scestí ti, kdo byli pilířem jeho kmenů, [14] Hospodin namíchal do jeho nitra ducha závratí, takže zavedli Egypt na scestí ve všem jeho počínání, jako když opilý vrávorá ve vlastních zvrzácích. [15] Egyptu se nepodaří žádné dílo, ať je koná hlava nebo ocas, palmová ratolest nebo síť. [16] V onen den bude Egypt jako ženy: bude se třást strachem před mávnutím ruky Hospodina zástupů, až proti němu mávne. [17] Země judská se stane postrachem Egypta; ať mu ji kdokoli připomene, Egypt dostane strach z úrdku, který nad ním vynesl Hospodin zástupů. [18] V onen den bude v egypťské zemi pět měst hovořících kenaanským jazykem a přisahajících při Hospodinu zástupů; jednomu se bude říkat "Město pobožené". [19] V onen den bude mít Hospodin oltář uprostřed egypťské země a posvátný sloup při jejich hranicích bude zasvěcen Hospodinu. [20] Bude to znamením a svědectvím o Hospodinu zástupů v egypťské zemi. Když budou volat k Hospodinu kvůli utiskovatelům, pošle jim zachránce, aby je obhájil a vysvobodil je. [21] Hospodin se dá poznat v Egyptě; Egypťané poznají v onen den Hospodina a budou ho uctívat obětním hodem a obětním darem, budou Hospodinu skládat a plnit sliby. [22] Hospodin udeří na Egypt, udeří i vyléčí, a oni se obrátí k Hospodinu; on přijme jejich prosby a vyléčí je. [23] V onen den povede silnice z Egypta do Asýrie, takže Asyřané budou chodit do Egypta a Egypťané do Asýrie a Egypťané budou uctívat Hospodina spolu s Asyřany. [24] V onen den vytvoří Izrael s Egyptem a Asýrií trojici; bude požehnáním uprostřed země, [25] protože Hospodin zástupů mu bude žehnat takto: "Požehnán buď lid můj egypťský a dílo mých rukou Asýrie a mé dědictví Izrael."

Iz kapitola 20.

[1] Toho roku, v němž tartán poslaný asyrským králem Sargónem přitáhl k Ašdódu, bojoval proti němu a dobyl jej, [2] v onen čas promluvil Hospodin skrze Izajáše, syna Amósova: "Jdi a odpásej si z beder žíněnou suknicí a zuj si opánky z nohou." On tak učinil a chodil nahý a bosý. [3] I řekl Hospodin: "Jako chodí můj služebník Izajáš nahý a bosý po tři roky na znamení a předzvěst pro Egypt a pro Kúš. [4] tak poženě asyrský král zajatce egypťské a vysídlenec kúšské, mladíky i starce, nahé a bosé, s odhaleným zadkem, Egyptu k hanbě. [5] Budou plni děsu a hanby pro Kúš, k němuž vzhlíželi, a pro Egypt, jímž se chlubil. [6] Obyvatelé toho pobřeží v onen den řeknou: "Hle, tak to dopadlo s tím, k němuž jsme vzhlíželi, k němuž jsme se utíkali o pomoc, aby nás vysvobodil od asyrského krále. Jak bychom mohli vyváznout my?"

Iz kapitola 21.

[1] Výnos o přímořské stepi: Jako vichřice prohánějící se Negebem přijde ze stepi, z obávané země. [2] Dostalo se mi tvrdého vidění: "Věrolomník jedná věrolomně a zhoubece hubí. Přítáhni, Élame, oblehni, Méde! Všem vzdechů učiním přítrž." [3] Proto jsou má bedra plná smrtelných úzkostí, křeče se mne zmocnily jako rodičky. Jsem zkrúšen tím, co slyším, hrozím se toho, co vidím. [4] Mé srdce vrávorá, náhlá hrůza mě jímá, kýžený soumrak se mi změnil v otřesnou chvíli. [5] Chystá se stolování, prostírá se ubrus, jí se a pije. Vzhůru, velitelé, namažte své štíty! [6] Neboť Panovník mi praví toto: "Jdi, postav hlídku; ať oznámí, co uvidí. [7] Uvidí-li vozbu, koňská spřežení, jízdu na oslech, jízdu na velbloudech, ať sleduje pozorně, velmi pozorně." [8] I zvolal jako lev: "Na hlídce, Panovníku, stojím stále, po celé dny, a na své strážní stanoviště se stavím po všechny noci." [9] Hle, tu přijíždí vůz, muž, koňské spřežení! On hlásí: "Padl, padl Babylón a všechny tesané modly jeho božstev jsou roztrženy o zem!" [10] Můj podupaný lide, synu mého humna! Co jsem slyšel od Hospodina zástupů Boha Izraele, to vám oznamuji. [11] Výnos o Dúmě: Volají na mě ze Seíru: "Strážce, kolik zbývá z noci? Strážce, kolik zbývá z noci?" [12] Strážce praví: "Přichází jítro, ale ještě je noc. Chcete-li pátrat, pátrejte! Navraťte se, přijďte!" [13] Výnos proti Arábii: Budete nocovat v arabské divočině, karavany Dedánců. [14] Vstříc žíznivému! Neste vodu! Obyvatelé země Témy, vyjděte s chlebem naproti štvanci! [15] Vždyť prchli před meči, před mečem taseným, před lukem napjatým, před tíhou boje. [16] Panovník mi praví toto: "Do roka, jako jsou léta nádeníka, zanikne veškerá sláva Kédaru. [17] A Kédarcům zůstane pranepatrný počet bohatýrských lučištníků." Tak promluvil Hospodin, Bůh Izraele.

Iz kapitola 22.

[1] Výnos o Údolí vidění: Co je s tebou, že jsi celé vystoupilo na střechy, [2] město plné hluku, halasu, město rozjařené? Skolení tvoji nebyli skoleni mečem, nezemřeli v boji. [3] Do jednoho prchli všichni tvoji náčelníci; byli jati bez výstřelu z luku. Všichni tvoji zastížení byli do jednoho jati v dáli na útěku. [4] Proto jsem řekl: "Odvraťte ode mne oči, ať hořekují a pláči; nesnažte se mě těšit nad zhoubou dcery mého lidu!" [5] Neboť den poděšení a pošlapání a rozruchu, den Panovníka, Hospodina zástupů, nastal v Údolí vidění, den zhroutení zdí a křiku o pomoc k hoře. [6] Élam zvedl toulec, má vozy s posádkou a koně, a Kír obnažil štít. [7] Nejlepší z tvých dolin jsou plny vozů; jezdcí zaujali postavení před branami. [8] Odkryto bylo Judovo zaštitění. Onoho dne jsi vzhlížel k výzbroji Domu lesa. [9] Viděli jste, jak mnoho bylo průlomů do města Davidova a shromažďovali jste vodu z Dolního rybníka. [10] Pořídili jste soupis domů v Jeruzalémě a strhávali jste domy pro zpevnění hradeb. [11] Mezi obojími hradbami jste zřídili nádrž pro vodu Starého rybníka. Nevzhlíželi jste však k tomu, který vše způsobil, a neohlíželi jste se na toho, který to odedávna připravoval. [12] Onoho dne Panovník, Hospodin zástupů, vyzval k pláči a k nářku a k vyholení lysiny a k přepásání žíněnou suknicí, [13] a hle, veselí a radost, porážení dobytka a zabíjení ovcí, jedení masa a pití vína. "Jezme a pijme, stejně zítra zemřeme!" [14] Mému sluchu však Hospodin zástupů zjevil: "Tato vaše nepravost jistotně nedojde smíření, zemřete", praví Panovník, Hospodin zástupů. [15] Toto praví Panovník, Hospodin zástupů: Jdi, vydej se k tomu hodnostáři, promluv k Šebnovi, správci domu: [16] "Co tu pohledáváš, koho tu máš, žes tu vytesal pro sebe hrob? Dal sis hrob vytesat vysoko, dal sis vyhloubit příbytek ve skále! [17] Hle, Hospodin tě odvrhne, odvrhne tě, ty hrdino, zabalí tě, [18] smotá, jako klubko tě svine, jako míč tě odhodí do širošíř země. Tam umřeš a tam skončí tvé slavné vozy, pohano domu svého pána. [19] Srazím tě z tvého postavení; ze svého úřadu budeš svržen. [20] V onen den povolám svého služebníka Eljakíma, syna Chilkijášova. [21] Obléknu ho do tvé suknice, připevním mu tvoji šerpu, tvou vladařskou moc vložím do jeho rukou a stane se otcem obyvatel Jeruzaléma i Judova domu. [22] Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova; když otevře, nikdo nezavře, a když zavře, nikdo neotevře. [23] Zarazím ho jako hřeb na spolehlivém místě a stane se stolcem slávy otcovského domu. [24] Ale zavěsí se na něj všechna váha otcovského domu, výhonky a odnože, všechny malé nádoby, jak misky, tak i všechny džbány." [25] "V onen den, je výrok Hospodina zástupů, povolá hřeb zaražený na spolehlivém místě, zlomí se, spadne a náklad, který je na něm, se zničí." Tak promluvil Hospodin.

Iz kapitola 23.

[1] Výnos o Týru: Kvilte, zámořské lodě! Týr je vypleněn, je bez domu, je bez přístavu; z Kitejské země to bylo rozhlášeno. [2] Zmlkněte, obyvatelé pobřeží! Bylo v tobě plno sidónských obchodníků, mořeplavců. [3] Přes velké vody dopravovali výnos země, setbu od Deltý a sklizeň od Nilu; byls tržištěm pronárodů. [4] Styd' se, Sidóne! Vždyť prohlásilo moře, mořská pevnost řekla: "Nepracuji k porodu a nerodím ani nevychovávám jinochy, o panny nepečuji." [5] Jakmile ta zpráva dojde Egyptanům, budou se nad zprávou o Týru svíjet v křeči. [6] Přeplovte se do Taršíše, obyvatelé pobřeží, kvilte! [7] To že je váš rozjařený Týr? Jeho původ je v dávnověku; nohy ho nosí do daleka, tam se usazuje. [8] Kdo takto rozhodl o Týru, který udílel koruny panovnické? Jeho obchodníci byli knížaty a jeho kramáři nejmávanějšími v zemi. [9] Hospodin zástupů tak rozhodl, aby zlomil pýchu vši nádhery, aby zlehčil všechny nejmávanější v zemi. [10] Rozlej se jako Nil po své zemi, taršišská dcero; už tu není hráz. [11] Hospodin vztáhl ruku na moře, otrásl královstvími, vydal příkaz proti Kenaanu o zničení jeho záštit. [12] Vyhlásil: "Už nikdy nebudeš jásat, násilím potupená panno, dcero sidónská! Ke Kitejcům! Vstaň, přeplav se! Ani tam nenajdeš odpočinutí." [13] Pohleď na zemi Kaldejců; ten lid tu už není. Asýrie ji určila divé sběři. Postavili obléhací věže, paláce strhli, město obrátili v rozvaliny. [14] Kvilte, zámořské lodě, vaše záštit je vypleněna! [15] V onen den bude Týr zapomenut na sedmdesát let, jako by to byly dny jediného krále; do uplynutí sedmdesáti let se Týru povede jako v té písničce o nevěstce: [16] "Vezmi cítaru, obcházej město, nevěstko zapomenutá, hezky hrej, zpívej píseň za písní, ať se připomeneš." [17] Po uplynutí sedmdesáti let navštíví Hospodin Týr a ten se vrátí ke své nevěstčímí zdě; bude smilnit se všemi královstvími světa, co jich je na zemi. [18] Ale jeho obchodní zisk a jeho nevěstčí mzda se stanou svatým majetkem Hospodinovým. Nebudou uloženy ani uschovány; jeho obchodní zisk bude patřit těm, kteří přebývají před tváří Hospodinovou, aby se dosyta najedli a dobře oblékli.

Iz kapitola 24.

[1] Hle, Hospodin vyplení zemi a zpusťší ji, rozvrátí její tvářnost a rozpráší její obyvatele. [2] Bude na tom stejně lid i kněz, otrok i jeho pán, služka i její paní, kupující i prodavač, věřitel i dlužník, lichvář i zadlužený. [3] Země bude zcela vypleněna a vyloupena; toto slovo promluvil Hospodin. [4] Truchlit, vadnout bude země, chřadnout, vadnout bude svět, nejznešenější z lidu země budou chřadnout. [5] Zhanobena je země svými obyvateli, neboť přestoupili zákony, změnili nařízení, porušili věčnou smlouvu. [6] Proto pozře zemi prokletí, kdo v ní přebývají, budou pykat; proto obyvatelé země zajdou v žáru a zůstane lidí maličko. [7] Bude truchlit mošt, zvadne vinná réva, všichni, jejichž srdce se raduje, budou vzdychat. [8] Ustane

veselí bubnů, pomine hluk rozjařených, ustane veselí citary. [9] Nebudou pít za zpěvu víno, opojný nápoj pijákům zhořkne. [10] Zbořeno bude pusté město, vchod do každého domu bude zatarasen. [11] V ulicích bude žalostný křik pro víno, nastane večer veškeré radosti, veselí se vystěhuje ze země. [12] Ve městě zůstane hrozná spoušť, zničena, rozbita bude brána. [13] I bude uprostřed země, mezi národy, tak jako když se srážejí olivy, jako paběrky, když končí vinobraní. [14] Všude pozvednou svůj hlas a budou plesat, nad důstojností Hospodinovou budou jásat i při moři. [15] Proto vzdejte Hospodinu čest i na východě, jménu Hospodina, Boha Izraele, na ostrovech mořských. [16] Od kraje země jsme slyšeli prozpěvovat: "Sláva spravedlivému!" Já jsem však řekl: "Je mi zle! Je mi zle! Běda mi!" Věrolomní jednájí věrolomně, věrolomní se dopouštějí věrolomnosti. [17] Postrach, propast, past na tebe, obyvateli země! [18] Kdo uteče před hlučícím postrachem, padne do propasti, a kdo vyleze z propasti, do pasti se lapí, otevrou se nebeské propusti shora a budou se třást základy země. [19] Země se rozlomí, země se rozkymácí, země se rozpadne. [20] Země se rozvrávorá, bude jak opilec, bude se zmitat jako budka. Dolehne na ni její nevěrnost, i padne a už nepovstane. [21] V onen den Hospodin ztrestá nebeský zástup na výšině i pozemské krále na zemi. [22] Budou sebráni, jako je sebrán vězeň do jámy, a budou zavřeni pod zámek; po mnohých pak dnech budou potrestáni. [23] Zardí se bledá luna, zastydí se žárné slunko, až se Hospodin zástupů ujme kralování na hoře Sijónu a v Jeruzalémě před svými staršími v slávě.

Iz kapitola 25.

[1] Hospodine, ty jsi můj Bůh! Tebe budu vyvyšovat, vzdávat chválu tvému jménu, neboť činíš podivuhodné věci, tvé odvěké úradky jsou věrná pravda. [2] Obrátil jsi město v hromadu sutin, opevněné město v rozvaliny. Palác cizáků z města zmizel, nebude vystaven navěky. [3] Proto tě bude ctít lid mocný, bude se tě bát město ukrutných pronárodů. [4] Byl jsi záštitou slabého, v souzení záštitou ubožáka, útočištěm před přívalem i stínem v horku. Dech ukrutníků je jak přívál na zeď, [5] jako horko ve vyprahlém kraji. Hřmotící cizáky pokoříš jak horko stínem oblaku, prozpěvující ukrutníci budou poníženi. [6] Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyzrálé a přečištěné. [7] Na této hoře odstraní závoj, který zahaluje všechny národy, přikrývku, která přikrývá všechny pronárody. [8] Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin. [9] V onen den se bude říkat: "Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naděje a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naděje, budeme jásat a radovat se, že nás spasil." [10] Ruka Hospodinova spočine na této hoře, ale Moáb bude zašlapán, jako bývá šlapána sláma do hnoje, [11] rozpráhne tam potom ruce jako je rozpráhne plavec při plavání; Bůh poníží jeho pychu i obratnost jeho rukou. [12] Tvé opevnění, tvé nedobytné hradby svalí, sníží a srazí k zemi, až do prachu.

Iz kapitola 26.

[1] V onen den se bude zpívat v judské zemi tato píseň: "Mocné je naše město! Jako hradby a val mu Bůh dal spásu." [2] Otevřete brány, ať vejde spravedlivý národ, který zachovává věrnost. [3] Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá. [4] Doufejte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skála věků. [5] On sehnul obyvatele výšiny, město nedostupné, on je snižuje, až k zemi je snižuje, až do prachu je sráží. [6] Pošlape je noha, nohy utištěného a kroky slabých. [7] Stezka spravedlivého je přímá; spravedlivému sám urovnáváš dráhu Bože přímý. [8] Také na stezce tvých soudů, Hospodine, skládáme naděje v tebe, naše duše touží po tvém jménu, chce si připomínat tebe. [9] Má duše v noci po tobě touží, můj duch ve mně za úsvitu tebe hledá. Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti. [10] Dává-li se milost svévolníku, spravedlnosti se nenaučí; v zemi správných řádů bude jednat podle, na Hospodinovu důstojnost nebude hledět. [11] Hospodine, ruka tvá je pozvednuta, a oni to přehlížejí. Ale zahanbení spatří, jak ty hloríš pro svůj lid; tvé protivníky pozře oheň. [12] Hospodine, jenom ty nám můžeš zjednat pokoj, tak jako jsi nám odplatil za všechny naše skutky. [13] Hospodine, Bože náš, byli jsme pod mocí jiných, nikoli tvou, budeme však připomínat jedině tvé jméno! [14] Mrtví neobživnou, stíny nepovstanou, neboť jsi je ztrestal, zahladils je, každou památku na ně jsi zničil. [15] Rozmnožil jsi národ, Hospodine, rozmnožil jsi národ, oslavil ses, daleko jsi rozšířil všechny hranice země. [16] Hospodine, po tobě se v souzení svým ohlíželi, vylévali tiché prosby, kdyžs je káral. [17] Jako před porodem těhotná se svíjí a v bolestech křičí, takoví jsme byli před tvou tvář Hospodine. [18] Svíjeli jsme se jako těhotní, a porodili jsme jen vítr. Zemi jsme vítězství nezískali, nepadli obyvatelé světa. [19] Tvoji mrtví obživnou, má mrtvá těla vstanou! Probudte se, plesejte, kdo přebýváte v prachu! Vždyť tvá rosa je rosou světla, porazíš i zemi stínů. [20] Nuže, lide můj, již vejdi do svých komnat a zavři za sebou dveře. Skryj se na chvíli, dokud hrozný hněv se nepřežene. [21] Hle, Hospodin vychází ze svého místa, aby ztrestal nepravost obyvatel země. I odhalí země krev prolitou na ní a nebude již přikrývat povražděné.

Iz kapitola 27.

[1] V onen den Hospodin ztrestá svým tvrdým, velkým a pevným mečem livjátana, hada útočného, livjátana, hada svinutého; zabije draka v moři. [2] V onen den zpívejte o vinici, jež dává ohnivě víno. [3] "Já Hospodin ji střežím, každou chvíli ji zavlažuji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu střežit. [4] Rozhořčen už na ni nejsem. Kdyby mi dávala bodláčí a křoví, zvedl bych proti ní boj a rázem bych ji spálil. [5] Ať se chopí mé záštity a uzavře se mnou pokoj, ať se mnou uzavře pokoj. [6] Přijdou dny, kdy Jákob zapustí kořeny, kdy bude pučet a rozkvetne Izrael a naplní tvář světa svými plody." [7] Bil ho snad Bůh, jako bil ty, kdo bili jeho? Byl snad zavražděn jako jiní, kdo jím byli zavražděni? [8] Vyhnal jsi ji, vyhostils ji, tak jsi s ní vedl spor. Odklidil ji svým ostrým větrem, když zavál od východu. [9] Právě tím bude usmířena Jákobova nepravost. Až z něho sejme hřích, vydá toto ovoce: se všemi kameny oltáře naloží jako s kusy vápence, které se roztloukají. Nezůstanou stát posvátné kůly ani kadidlové oltářky. [10] Opevněné město zpustne, bude jak bydlíště zavržené a poušť opuštěná; bude se tam pást býček, odpočívat tam a spásat jeho ratolesti. [11] Až jeho snítky uschnou a polámou se, přijdou ženy a spálí je. Ten lid nic nechápe; proto ten, který jej učinil, se nad ním neslituje, jeho Tvůrce se nad ním nesmiluje. [12] I stane se v onen den, že Hospodin vymlátí klasy od Řeky až k potoku Egyptskému; to vy, synové Izraelovi, budete sbíráni jeden po druhém. [13] V onen den zaduje na velikou polnici a přijdou ti, kdo bloudí bez domova v zemi asyrské, i ti, kdo byli vyhnáni do egyptské země, a budou se klanět Hospodinu na svaté hoře v Jeruzalémě.

Iz kapitola 28.

[1] Běda pyšné koruně efrajimských opilců, nádherné ozdobě, květu vadnoucímú, městu ležícímu na vrchu nad žírným údolím; jsou zmoženi vínem. [2] Hle, Panovníkův silný a udatný přijde jako přívál krupobití, jako zhoubná bouře; jako přívál vod, jak dravé proudy je srazí pěstí k zemi. [3] Nohama bude pošlapána pyšná koruna efrajimských opilců, [4] nádherná ozdoba, vadnoucí květ, město ležící na vrchu nad žírným údolím. Bude jako raný fík, než nastane léto: jen ho někdo uvidí, už jej má v hrsti a zhltně jej. [5] V onen den se Hospodin zástupů stane ozdobnou korunou a nádherným věncem pozůstatku svého lidu [6] a duchem práva tomu, kdo zasedá na soudu, i zmužilosti těm, kdo vracejí boj k bráně. [7] Také tito blouzní z vína, po opojném nápoji se potácejí: kněz i prorok blouzní z opojného nápoje, jsou pomateni vínem, po opojném nápoji se potácejí, blouzní při viděních, při rozhodování kolísají. [8] Všechny stoly jsou plné zvratků, samý výkal, místa není. [9] Koho vyučit poznání? Komu vyložit zvěst? Odkojeným dětem, od prsů odstaveným? [10] Stále jenom: žvást na žvást, žvást na žvást, tlach na tlach, tlach na tlach, trošku sem, trošku tam. [11] Proto nesrozumitelnou řečí a cizím jazykem promluví k tomuto lidu ten, [12] který mu říkal: "Zde je místo odpočinutí, nechte odpočinout znaveného, zde je místo míru!" Nechtěli však slyšet. [13] Slovo Hospodinovo jim bude: "Žvást na žvást, žvást na žvást, tlach na tlach, tlach na tlach, trošku sem, trošku tam." Jen ať jdou, však klesnou zpět a ztroskotají, padnou do léčky a uvíznou v ní. [14] Proto slyšte slovo Hospodinovo, chvastouni, vládnoucí nad tímto lidem v Jeruzaléme! [15] Žikáte: "Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a sjednali jsme úmluvu s podsvětím. Valí se bičující přívál? Však se přežene, nás nezasáhne, vždyť jsme si svým útočištěm učinili lež a skryli jsme se v klamu." [16] Proto praví toto Panovník Hospodin: "Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější; kdo věří, nemusí spěchat. [17] Za měřící šňůru beru právo, za olovnicí spravedlnost. Lživé útočiště smete krupobití a skryší zaplaví vody. [18] Vaše smlouva se smrtí bude zřušena a vaše úmluva s podsvětím neobstojí. Valí se bičující přívál! Až se přežene, budete po něm jak zdupaná země. [19] Kdykoli se přičene, sebere vás. Jitro co jitro se přežene, dnem i nocí. Hruza ochromí ty, kdo pochopí tu zvěst." [20] Lůžko bude krátké, nebude možno narovnat se, a přikrývka úzká, že se do ní nezavineš. [21] Jako na hoře Perasímu povstane Hospodin, chvět se bude země jak v dolině Gibeónské. Vykoná své dílo, dílo jemu nevlastní, udělá svou práci, práci jemu cizí. [22] Nechovte se už jako chvastouni, ať vám nemusí být přitažena pouta. Slyšel jsem od Panovníka, Hospodina zástupů, že je konec s celou zemí, že je rozhodnuto. [23] Naslouchejte a slyšte můj hlas, pozorně sledujte a slyšte mou řeč. [24] Cožpak orač oře, kypří a vláčí svou roli bez ustání, aby mohl sít? [25] Když urovná její povrch, rozsívá hned kopr, rozhazuje kmín, seje na určená místa pšenici, proso i ječmen a na okraj špaldu. [26] K takovému řádu ho vycvičil a vyučil jeho Bůh. [27] Kopr se nemláti smykem a po kmínu se nejezdí koly vozů, nýbrž kopr se vyklepává prutem a kmín holf. [28] Zmo na chléb se drtí, ale ne zcela; mlátí se, vjíždí se na ně koly vozů a spežením, ale nerozdrtí se. [29] Také toto pochází od Hospodina zástupů. Podivuhodný je ve svém úradku, veliký ve své pohotovosti pomoci.

Iz kapitola 29.

[1] Běda tobě, Arieli, Arieli, město, v němž se utábořil David! Jen pokračujte rok za rokem, ať probíhá koloběh svátků, [2] ale dokročím na Ariela a nastane zármutek a smutek. Pak mi vskutku bude arielem, oltářním ohništěm! [3] Ze všech stran se proti tobě utábořím, sevřu tě obležením, navrším proti tobě náspy. [4] Budeš sníženo, ze země budeš mluvit, tvá řeč přidušeně zazní z prachu. Tvůj hlas bude znít ze země jako hlas ducha zemřelých, z prachu bude řeč tvá sípat. [5] Bude proti tobě dav cizáků jak zviřený prach, ukrutníků dav jak záplava plev. Stane se to náhle, znenadání. [6] Od Hospodina zástupů bude město postiženo hromobitím a zemětřesením a mocným burácením, vichrem a smrštěním a plamenem šířajícím ohně. [7] A bude to jako sen, jak noční vidění: shluk všech pronárodů, které vytáhly do boje proti Arieli; všechny vytáhly do boje proti němu a jeho pevnostem, aby na něj dokročily. [8] Bude to však, jako když lačný má sen: zdá se mu, že jí, a když procitne, má prázdnou duši. Nebo jako když má sen žiznivý: zdá se mu, že pije, a když procitne, je ochablý a jeho duše prahne. Tak dopadne shluk všech pronárodů, které vytáhly do boje proti hoře Sijónu. [9] Žasněte a ustrňte! Oslepněte, buďte slepí! Jsou opilí, ale ne vínem, potácejí se, ne však po opojném nápoji. [10] To Hospodin vylil na vás ducha mrákoty, zavřel vaše oči, totiž proroky, a zahalil vaše hlavy, totiž vidoucí. [11] Vidění toho všeho vám bude jako slova zapečetěné knihy. Dají ji tomu, kdo umí číst, se slovy: "Přečti to." On však odpoví: "Nemohu, je zapečetěná." [12] I bude kniha předána tomu, kdo neumí číst, se slovy: "Přečti to." A on odpoví: "Neumím číst." [13] Panovník praví: "Protože se tento lid přibližuje ke mně ústy a ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem, [14] proto i já budu dále podivuhodně jednat s tímto lidem, divně, předivně. Zanikne moudrost jeho moudrých a rozumnost jeho rozumných bude zakryta." [15] Běda těm, kdo své záměry skrývají hluboko před Hospodinem, v temnotách konají své činy a říkají: "Kdopak nás vidí a kdo o nás ví?" [16] Je to vaše převrácenost, jestliže je hrnčír oceňován stejně jako hlína. Což říká dílo tom, kdo je udělal: "On mě neudělal"? Což výtvar řekne o svém tvůrci: "On ničemu nerozumí"? [17] Potrvá to jenom velmi krátce a Libanón se změní v sad a sad bude mít cenu lesa. [18] I uslyší v onen den hláš slova knihy a oči slepých prohlédnou z temnoty a ze tmy. [19] Pokorní se znovu budou radovat z Hospodina a nejubožejší z lidí budou jásat vstříc Svatému Izraele. [20] Pryč zmizí ukrutník, po posměvači bude veta, vyhlazení budou všichni, kdo jsou pohotovi k ničemnosti, [21] kteří svým slovem svádějí člověka k hříchu, tomu, kdo je v bráně kárá, kladou léčky a spravedlivého strhují do nicoty. [22] Proto praví toto Hospodin, který vykoupil Abrahama, o domu Jákobově: "Jákož už nepozná hanbu, ani mu nezblednou líce, [23] uzří svoje děti, dílo mých rukou, ve svém středu. Budou dosvědčovat svatost mého jména, budou dosvědčovat svatost Svatého Jákobova, budou se třást před Bohem Izraele. [24] Zbloudilí duchem poznají rozumnost, mému naučení se budou učit reptalové."

Iz kapitola 30.

[1] "Běda, synové umínění, je výrok Hospodinův, uskutečňujete záměry, ale ne moje, uzavíráte závazky, ale ne v mém duchu, vršíte hřích na hřích. [2] Odcházíte a sestupujete do Egypta, ale mých úst jste se nedoptali, záštitu hledáte u faraóna, utíkáte se do stínu Egypta. [3] Ale faraónova záštita vám bude k hanbě a utíkání do stínu Egypta k potupě. [4] Vaši velmoži jsou v Sóanu a poslové dosáhli Chánesu; [5] všichni se zklamou v lidu, který jim neprospěje, nebude jim ku pomoci ani ku prospěchu, ale k ostudě a hanbě." [6] Výnos o zvířatech v Negebu: Do země soužení a tísně, kde jsou lvice a lvi mezi nimi, zmije a ohnivý létající had, přivázejí Judejci na hřbetě oslů svůj majetek a na hrbech velbloudů své poklady lidu, který jim neprospěje. [7] Egyptská pomoc je prázdný přelud. Proto jsem je nazval: "Obluda vyřizená." [8] Nyní jsi, napiš to před nimi na desku, zaznamenej do knihy a zůstane to svědectvím do posledního dne, navždy, navěky. [9] Neboť je to lid vzpurný, synové prohaní, synové, kteří nechtějí poslouchat Hospodinův zákon. [10] Žikají vidoucí: "Nedívejte se", a těm, kdo mají dar vidění: "Neukazujte nám, co je správné! Jen nám pochlebujte, jen nás balamutte! [11] Opusťte cestu, odbočte ze stezky, přestaňte se Svatým Izraele!" [12] Proto praví Svatý Izraele toto: "Poněvadž pohrdáte tímto slovem a spoléháte na

útlisk a převrácenost a o ně se opíráte, [13] proto vám tato nepravost bude jako rozestupující se trhlina v bortící se nedostupné hradbě, jež se zhroutí náhle, znenadání. [14] Bude to, jako když někdo roztrhne hliněný džbán napadrtý, nelitostně, že se nenajde po rozbití ani střípek, aby se v něm dal přenést oheň z ohniště či nabrat voda z louže." [15] Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svätý Izraele: "V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. Vy však nechcete, [16] říkáte: 'Nikoli! Utečeme na koních.' A vskutku budete utíkat. 'Ujedeme na lehkonohých.' A vskutku vaši pronásledovatelé budou lehkonozí. [17] Jeden tisíc vás uteče před pohružkou jediného, před pohružkou pěti utečete všichni, až zůstanete jako opuštěná žerď na vrcholu hory, jako korouhev na pahorku." [18] Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají. [19] Neboť lid bude sídlit na Sijónu, v Jeruzalémě. Nebudeš už nikdy plakat. Milostivě se nad tebou smiluje, až budeš úpěnlivě volat; uslyší a odpoví ti. [20] Ač vám dával Panovník chléb soužení a vodu útlaku, on, tvůj učitel, už se nebude držet stranou. Na vlastní oči uvidíš svého učitele [21] a na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: "To je ta cesta, jděte po ní", ať budete chít doprava nebo doleva. [22] Pak prohlásíš své stříbrem potažené vytesané modly i pozlacené lité modly za nečisté a jako nečisté je rozmetáš. Řekneš jim: "Táhni!" [23] A Hospodin dá déšť tvé setbě, již oseješ roli; chléb z úrody role bude vydatný a výživný. V onen den se bude pást tvůj dobytek na širých lukách. [24] Býci a osli, obdělávající roli, budou žrát šťavnatou a slanou píci, nakypřenou lopatou a vidlemi. [25] Na každé vysoké hoře a na každém vyvýšeném pahorku budou potůčky tekoucích vod, v den velkého vraždění, kdy padnou věže. [26] A bude světlo bledé luny jako světlo žárného slunka a světlo slunka bude sedmkrát větší, jako světlo sedmi dnů, v den, kdy Hospodin ováže zlomeniny svého lidu a rány jemu zasazené uzdraví. [27] Hle, jméno Hospodinovo přichází zdáli. Jeho planoucí hněv se mocně zvedá. Rty mu překypují hrozným hněvem, jeho jazyk je jak šířící oheň. [28] Jeho dech je jako rozvodněný potok až k hrdlu sahající. Bude prosívat pronárody řešetem jejich šalebnosti, čelisti národů sevře uzdou svodu. [29] Dáte se do zpěvu jako v noci, kdy se zasněhuje svátek, srdce se naplní radostí jako tomu, kdo jde za zvuku píšťal, aby vstoupil na Hospodinovu horu, ke Skále Izraele. [30] Hospodin se ohlásí svým velebným hlasem, dá pocítit svou dopadající paži v prudkém hněvu, v plameni šířícího ohně, blýskáním a průtrží mračen a kamenným krupobitím. [31] Ašúr, jenž jiné bil holí, zděsí se Hospodinova hlasu. [32] Každé švihnutí metlou, které mu Hospodin zasadí, dopadne za zvuku bubínků a citar; vybojuje proti němu bitvy pouhým mávnutím ruky. [33] Neboť odedávna je už připraven Tófet, žároviště hluboké a široké, i pro krále. Na jeho hranici je mnoho ohně a dříví, jako proud síry je zapálí dech Hospodinův.

Iz kapitola 31.

[1] Běda těm, kdo sestupují pro pomoc do Egypta, na koně spoléhají, doufají ve vozy, že jich je mnoho, v jízdu, že je velmi zdatná; ale ke Svatému Izraele nevhlížejí, nedotazují se Hospodina. [2] Leč i on je moudrý. Přivodí zlé věci, neruší svá slova. Povstane proti domu zlovolníků, proti pomoci vyžádané od těch, kdo páchají ničemností. [3] Egypt - to jsou jenom lidé, a ne Bůh, jejich koně tělo, a ne duch. Když Hospodin napřáhne svou ruku, tu klopýtnete ten, kdo poskytuje pomoc, a padne ten, kdo ji přijímá: všichni spolu zhynou. [4] Hospodin mi pravil toto: "Jako vrčí lev a lvíče nad úlovkem, i kdyby proti němu svolali všechny pastýře - jejich křik ho nepoděsí, před jejich halasem se nebude krčit -, tak sestoupí Hospodin zástupů k boji na horu Sijón, na její pahorek. [5] Jako ptáci, kteří obletují hnízda, tak bude Hospodin zástupů štítem Jeruzalému, zaštití a vysvobodí, ušetří a vyprostí." [6] Vraťte se k tomu, od něhož jste daleko odpadli, synové Izraele. [7] Neboť v onen den každý z vás zavrhne své bůžky stříbrné i svoje bůžky zlaté, jež jste si vlastníma rukama hříšně vyrobili. [8] "Ašúr padne, ne však mečem muže, pozře jej meč, ne však lidský. I kdyby utekl před mečem, jeho jinoší budou podrobeni nuceným pracím. [9] I jeho skála odtáhne v děsu, před Hospodinovou korouhví se zděsí jeho velmožové", je výrok Hospodina, který má oheň na Sijónu a pec v Jeruzalémě.

Iz kapitola 32.

[1] Hle, král bude kralovat spravedlivě a velmožové budou vládnout podle práva. [2] Každý z nich bude jako skryše před větrem a úkryt před průtrží mračen, jak tekoucí vody ve vyprahlém kraji, jako stín mohutné skály v žíznivé zemi. [3] Oči těch, kdo vidí, se neodvrátí, uši těch, kdo slyší, budou pozorně naslouchat. [4] Srdce nerozumných nabude poznání, jazyk koktavých bude hovořit hbitě a jasně. [5] Bloud už nebude zván šlechetný, potměšilci nebude se říkat velkomyslní. [6] Vždyť bloud mluví bludy a jeho srdce páchá ničemností, dopouští se rouhání a scestně mluví proti Hospodinu. Hladovou duši nechává lačnou a žíznivému neposkytne nápoj. [7] Zbraně potměšilcovy jsou zhoubné, jen k mrzkostem radí, chce zničit utištěné klamnými slovy, když se ubožák dovolává práva. [8] Šlechetný však dává ušlechtilé rady a v ušlechtilém jednání setrvává. [9] Ženy sebejisté, vzhůru, slyšte můj hlas! Bezstarostné dcery, popřejte mému výroku sluchu! [10] Do roka a do dne se budete chvět, vy bezstarostné, neboť je konec s vinobraním, sklizeň se nedostaví. [11] Děste se, vy sebejisté, chvějte se, vy bezstarostné, vysvlečte se, obnažte se, bedra si žinicí přepásejte. [12] Biji se v prsa, nařikají pro skvělá pole, pro úrodný vinný kmen, [13] pro roli mého lidu, jež vydává trní a bodláčí, ano i pro domy plné veselí v rozjařeném městě. [14] Neboť palác zchátrá, hluk města ustane. Návrší se strážnou věží budou navěky jeskyněmi, budou obveselením divokých oslů a pastvinou stád. [15] Až bude na nás vylit z výše duch, poušť se stane sadem a sad bude mít cenu lesa. [16] I na poušti bude přebývat právo a v sadu se usídí spravedlnost. [17] Spravedlnost vytvoří pokoj, spravedlnost zajistí klid a bezpečí navěky. [18] Můj lid bude sídlit na nivách pokoje, v bezpečných přibytých, v klidných místech odpočinku, [19] i kdyby na les spadlo krupobití a město bylo srovnáno se zemí. [20] Blaze vám, kteří budete osévat zemi všude zavlažovanou a necháte volně běhat býka a osla.

Iz kapitola 33.

[1] Běda tobě, který šíříš zhoubu a sám nejsi huben, který jednáš věrolomně, ač se vůči tobě nikdo věrolomně nezachoval. Až dokončíš zhoubu, propadneš sám zhoubě, až dovršíš věrolomnost, bude věrolomně naloženo s tebou. [2] Hospodine, slitu se nad námi, v tebe skládáme naději! Bud' paží svého lidu každé ráno i naší spásou v čase soužení. [3] Národy se rozprchávají před mocným hřmotem, před tvou vyvýšeností se pronárody rozptylují. [4] Kořist vám bude sebrána, jako by ji sebral hmyz, jako přepadávají kobylky, tak bude napadena. [5] Vyvýšen je Hospodin, jenž přebývá na výšině, naplňuje Sijón spravedlností a právem. [6] Bude věrnou jistotou tvé budoucnosti, klenotnicí spásy, moudrosti a poznání, jejímž pokladem je bázeň před Hospodinem. [7] Hle, mužové Ariela úpějí na ulicích, poslové pokoje hořce pláčou. [8] Sílnice jsou liduprázdné, pocestní přestali chodit. Smlouva se porušuje, města jsou v nevážnosti, člověk nemá cenu. [9] Truchlí, chřadne země, zahanben je Libanón a vadne. Šaron podobá se pustině, Bášan i Karmel shazují listí. [10] "Nyní povstanu," praví Hospodin, "nyní se vyvýším, nyní se zvednu!" [11] Obtěžkáte senem, porodíte slámu.

Váš dech je oheň a požře vás. [12] Národy budou vypalovány jako vápno, jako posekané trní vzplanou v ohni. [13] Slyšte, vzdálení, co činím, poznejte, blízcí, mou bohatýrskou sílu! [14] Hříšníci na Sijónu dostali strach, rouhačů se zmocnilo úzkostné chvění: Kdo z nás může pobývat u šířajících ohně? Kdo z nás může pobývat u věčného žáru? [15] Ten, kdo žije spravedlivě a mluví, co je správné, a zavrhuje zisk z vydírání, ten, kdo třepe rukama, že nevezme úplatek, kdo si zacpe uši, aby neslyšel výzvu k prolévání krve, kdo zavírá oči, aby nepřihlížel ke zlu, [16] ten bude přebývat na výšinách; nepřístupné vrcholky skal mu budou nedobytným hradem, bude mu dán chléb, vody mu potečou neustále. [17] Tvoje oči uzří krále v jeho kráse, spatří zemi rozprostírající se do dálky. [18] Tvé srdce bude rozjímat o někdejší hrůze: Kde je ten, kdo předpisoval daně? Kde je výběrčí? Kde ten, kdo počítával věže? [19] Nespatříš už nestoudný lid, lid temné řeči, která se poslouchat nedá, směšného jazyka, jemuž rozumět nelze. [20] Pohleď na Sijón, město našich slavností! Tvé oči spatří Jeruzalém, nivu poklidnou, stan, který nebude stržen, jehož kolíky nikdy nebudou vytrženy a z jehož provazů se žádný nepřetrhne. [21] Neboť tam je náš Vznesený, Hospodin. Je to místo, kde jsou řeky, říční ramena přeširoká; nevzdá se tam veslice a vzosný koráb tam nepřeplyje. [22] Hospodin je náš soudce, Hospodin je náš zákonodárce, Hospodin je náš král, on nás spasí. [23] Tvé provazy povolily, nebudou schopné udržet stěžeň ani napnout plachtu. Tehdy bude rozdělena hojná kořist, i kulhaví si naloupí lup. [24] Nikdo z obyvatel neřekne: "Jsem nemocen." Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost.

Iz kapitola 34.

[1] Přistupte, pronárody, a slyšte, národy, pozorně poslouchajte! Ať to slyší země se vším, co je na ní, svět i vše, co na něm vzhází! [2] Hospodin je rozlícen na všechny pronárody, rozhořčen na všechny jejich zástupy. Zničí je jako klaté, vydá je na porážku. [3] Jejich skolení budou pohozeni, bude se táhnout puch z jejich mrtvol, hory se rozplynou v jejich krvi. [4] Rozkladu propadne všechen nebeský zástup: nebesa se svinou jako kniha a všechen jejich zástup bude padat, jako opadává listí z vinné révy a padavče z fíkovníku. [5] Můj meč na nebi je zpit hněvem. Hle, sestupuje vykonat soud nad Edómem, nad lidem, nad nímž jsem vyhlásil klatbu. [6] Hospodinův meč je samá krev a od tuku je mastný, je od krve jehněčí a kozlí, od tuku z beraních ledvin. Neboť Hospodin má obětní hod v Bosfe, v zemi edómské veliké obětní porážení. [7] Klesnou zároveň jednorožci i byci a tuři, jejich země bude zpita krví, jejich prach nasákne tukem. [8] Je to den Hospodinovy pomsty, rok odplaty v soudní při Sijónu. [9] Potoky Edómu se změní v smůlu a jeho prach v síru, jeho země se stane hořící smolou. [10] Nevyhasne v noci ani ve dne, kouř z ní bude stoupat věčně. Po všechna pokolení zůstane v troskách, nikdo už nikdy skrze ni neprojde. [11] Obsadí ji sova a sýček, výr a krkavec v ní budou bydlet. Bude nad ní natažena měřicí šňůra pustoty a spuštěna olovnice prázdnoty. [12] Její šlechtici tam nebudou povolávání ke královské hodnosti, všichni její velmožové nebudou ničím. [13] V jejích palácích poroste hloží, na jejích pevnostech bodláčí a trní. Budou tam nivы šakalů a tráva pro pštrosy. [14] Bude se tam setkávat divá sběš s hyenami a běsové budou na sebe pokřikovat. Bude si tam hovět upír a najde si odpočinek. [15] Uhnízdí se tam zmije šípová a naklade vejce, když se hádátá vylíhnou, bude je chovat ve svém stínu. Také supi se tam shromáždí, sup vedle supa. [16] Hleďte v knize Hospodinově a čtete: "Jediná z těch příšer tam nebude chybět, ani jedna z nich nebude scházet, neboť ústa Boží to přikázala a jeho duch je shromáždí." [17] On sám tento los jim nechal padnout, jeho ruka jim měřicí šňůrou přidělila tuto zemi. Obsadí ji navěky, budou v ní bydlet po všechna pokolení.

Iz kapitola 35.

[1] Poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkvetne kvítím. [2] Bujně rozkvetne, radostně bude jásat a plesat. Bude jí dána sláva Libanónu, nádhera Karmelu a Šáronu. Ty uzří slávu Hospodinovu, nádheru našeho Boha. [3] Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím. [4] Řekněte nerozhodným srdcím: "Budte rozhodní, nebojte se! Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit." [5] Tehdy se rozevrou oči slepých a otevrou se uši hluchých. [6] Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat. Na poušti vytrysknou vody, potoky na pustině. [7] Ze sálající stepi se stane jezero a z žíznivé země vodní zřídla. Na nivách šakalů bude odpočívát dobytek, tráva tam poroste jako rákosí a síť. [8] Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat cestou svatou. Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boží. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci. [9] Nebude tam lev, dravá zvěř na ni nevstoupí, vůbec se tam nevyskytne, nýbrž půjdou tudy vykoupení. [10] Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí. Přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavách. Dojdou veselí a radostí, na útek se dají starosti a nářek.

Iz kapitola 36.

[1] Ve čtrnáctém roce vlády krále Chizkijáše vytáhl Sancherib, král asyrský, proti všem opevněným městům judským a zmocnil se jich. [2] Asyrský král poslal nejvyššího číšníka z Lakiše do Jeruzaléma ke králi Chizkijášovi se silným vojskem. Ten se zastavil u strouhy Horního rybníka, který je u silnice k Valchářovu poli. [3] Vyšel k němu Eljakím, syn Chilkijášův, který byl správcem domu, Šebna, písař, a Jóach, syn Asafův, kancléř. [4] Nejvyšší číšník na ně zavolal: "Povězte Chizkijášovi: Toto praví velkokrál, král asyrský: Na co vlastně spoléháš? [5] Říkáš: 'Pouhé slovo přinese radu i zmužilost k boji.' Nuže, na koho spoléháš, že se proti mně bouříš? [6] Hle, spoléháš na Egypt, na tu nalomenou třtinovou hůl. Kdokoli se o ni opře, tomu pronikne dlaní a propíchne ji. Takový je farao, král egyptský, vůči všem, kteří na něho spoléhají. [7] Řekneš mi snad: 'Spoléháme na Hospodina, svého Boha', ale je známo, že Chizkijáš odstranil jeho posvátná návrší a jeho oltáře a že Judovi a Jeruzalému poručil: 'Pouze před tímto oltářem se budete klanět.' [8] Vsad se tedy nyní s mým pánem, asyrským králem. Dám ti dva tisíce koní, dokážeš-li k nim sehnat jezdce! [9] Jak bys mohl odrazit jediného místopřítelce z nejmenších služebníků mého pána, i když se spoléháš na Egypt pro jeho vozbu a jízdu! [10] Cožpak jsem vytáhl bez Hospodina proti této zemi, abych ji zničil? Hospodin mi nařídil: Vytáhni do této země a znič ji!" [11] Eljakím, Šebna a Jóach odpověděli nejvyššímu číšníkovi: "Mluv raději ke svým služebníkům aramejsky, vždyť rozumíme. Nemluv na nás judsky, aby to neslyšel lid, který je na hradbách." [12] Ale nejvyšší číšník odvětil: "Zdalipak mě můj pán poslal, abych mluvil tato slova k tvému pánovi a k tobě? Zdali ne k mužům, kteří obsadili hradby a budou jíst svá lejna a pít svou moč spolu s vámi?" [13] Nejvyšší číšník se postavil a volal judsky co nejhlasitěji: "Slyšte slova velkokrále, krále asyrského! [14] Toto praví král: 'Ať vás Chizkijáš nepodvádí, protože vás nedokáže vysvobodit! [15] Ať vás Chizkijáš nevede k spoléhání na Hospodina slovy: 'Hospodin nás určitě vysvobodí a toto město nebude vydáno do rukou asyrského krále!' [16] Neposlouchajte Chizkijáše. Toto praví král asyrský: 'Sjednejte se mnou dohodu a vyjděte ke mně. Každý z vás bude jíst ze své vinné révy a ze svého fíkovníku a pít vodu ze své cisterny, [17] dokud nepřijdu a nevezmu vás do země stejné, jako je země vaše, do země obilí a moštu, do země chleba a vinic.' [18] Jen ať vás Chizkijáš nepodněcuje slovy: 'Hospodin nás

vysvobodí.' Zdali někdo z bohů pronárodů vysvobodil svou zemi z rukou asyrského krále? [19] Kde byli bohové Chamátu a Arpádu? Kde byli bohové Sefarvajimu? Což vysvobodili z mých rukou Samaři? [20] Který ze všech bohů těchto zemí vysvobodil svou zemi z mých rukou? Že by Hospodin vysvobodil z mých rukou Jeruzalém?" [21] Oni však mlčeli. Ani slůvkem mu neodpovídali. Králův příkaz totiž zněl: "Neodpovídejte mu." [22] Eljakím, syn Chizkijášův, správce domu, Šebna, písař, a Jóach, syn Asafův, kancléř, přišli k Chizkijášovi s roztrženým rouchem a oznámili mu slova nejvyššího číšníka.

Iz kapitola 37.

[1] Když to král Chizkijáš uslyšel, roztrhl své roucho, zahalil se žíněnou suknicí a vešel do Hospodinova domu. [2] Poslal Eljakíma, který byl správcem domu, písaře Šebnu a starší z kněží, zahalené žíněnými suknicemi, k proroku Izajášovi, synu Amósovu. [3] Měli mu vyřídit: "Toto praví Chizkijáš: Tento den je den souzení, trestání a ponižování; plod je připraven vyjít z lůna, ale rodička nemá sílu k porodu. [4] Kéž Hospodin, tvůj Bůh, slyší slova nejvyššího číšníka, kterého poslal jeho pán, král asyrský, aby se rouhal Bohu živému. Kéž jej Hospodin, tvůj Bůh, potrestá za ta slova, která slyšel. Pozdvihni hlas k modlitbě za pozůstatek lidu, který tu je." [5] Služebníci krále Chizkijáše přišli k Izajášovi. [6] Izajáš jim řekl: "Vyřídte svému pánu: Toto praví Hospodin: Neboj se těch slov, která jsi slyšel, jimiž mě hanobili sluhové asyrského krále. [7] Hle, uvedu do něho ducha, že uslyší zprávu a vrátí se do své země. V jeho zemi jej nechám padnout mečem." [8] Když se nejvyšší číšník vracel, uslyšel, že asyrský král odtáhl od Lakíše. Zastihl ho, jak bojuje proti Libně. [9] Asyrský král totiž uslyšel o Tirhákovi, králi kúšském: "Vytáhl proti tobě do boje!" Když to uslyšel, poslal k Chizkijášovi posly ze vzkazem: [10] "Toto vyřídte Chizkijášovi, králi judskému: Ať tě nepodvede tvůj Bůh, na něhož spoléháš, že Jeruzalém nebude vydán do rukou asyrského krále. [11] Hle, slyšel jsi o tom, co učinili králové asyrští všem zemím, že je zničili jako klaté. A ty bys byl vysvobozen? [12] Zda bohové těch pronárodů, jimž přinesli zkázu moji otcové, mohli vysvobodit Gozan, Cháran, Resef a syny Edenu, kteří byli v Telasáru? [13] Kde je král Chamátu a král Arpádu a král města Sefarvajimu, Heny a Ivy?" [14] Chizkijáš vzal dopisy z ruky poslů, přečetl je a pak vstoupil do Hospodinova domu a rozložil je před Hospodinem. [15] Chizkijáš se modlil k Hospodinu: [16] "Hospodine zástupů, Bože Izraele, který sídlíš nad cheruby, ty sám jsi Bůh nade všemi královstvími země. Ty jsi učinil nebesa i zemi. [17] Nakloň, Hospodine, své ucho a slyš, otevři, Hospodine, své oči a viz! Slyš všechna slova Sancheríba, který vyslal posly, aby haněli Boha živého. [18] Opravdu, Hospodine, králové asyrští zničili všechny země, pronárody i jejich zemi. [19] Jejich bohy vydali ohni, protože to nejsou bohové, nýbrž dílo lidských rukou, dřevo a kámen, proto je zničili. [20] Ale teď, Hospodine, Bože náš, zachraň nás z jeho rukou, ať poznají všechna království země, že ty jsi Hospodin, ty sám." [21] I vzkázal Izajáš, syn Amósův, Chizkijášovi: "Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Modli se ke mně kvůli Sancheríbovi, králi asyrskému. [22] Toto je slovo, které o něm promluvil Hospodin: Pohrdá tebou, vysmívá se ti panna, dcera siónská! Potřásá nad tebou hlavou dcera jeruzalémská. [23] Koho jsi haněl a hanobil? Proti komu jsi povýšil hlas a oči pyšně vzhůru zvedl? Proti Svatému Izraele. [24] Svými služebníky jsi pohaněl Panovníka, když jsi řekl: 'Se svou nespočetnou vozbou jsem vytáhl do horských výšin, na libanonské stráně. Pokácím tam statné cedry, skvělé cypřiše, vstoupím až do jeho nejvyšších končin, do křovin a hájů. [25] Já jsem vykopal studny a napil se vody, svými chodidly jsem vysušil všechny průplavy Egypta.' [26] Což jsi neslyšel, že zdávna jsem to připravoval, už za dnů dávnověkých do chystal? Nyní to uskutečním: V hromady sutin se změní opevněná města. [27] Jejich bezmocní obyvatelé jsou vyděšení a zostuzeni, jsou jako bylina polní, zelenající se býlí, tráva na stěchách, rez v obilí nepožatém. [28] Vím o tobě, ať sedíš či vycházíš a vcházíš, jak proti mně běsníš. [29] Protože proti mně tak běsníš a tvá drzost stoupá do mých uší, provleču ti chřípím kruh a do úst vložím uzdu. Odvedu tě cestou, po níž jsi přišel." [30] Toto ti bude znamením, Chizkijáši: V tomto roce budete jíst, co vyroste samo, i druhý rok, co samo vzejde, ale třetí rok sejte a sklízíte, vysazujte vinice a jezte jejich plody. [31] Ti z Judova domu, kteří vyvážnou a zůstanou, opět se zakoření a vydají ovoce. [32] Z Jeruzaléma vyjde pozůstatek lidu a z hory Siónu ti, kdo vyvážli. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. [33] Proto praví Hospodin o králi asyrském toto: "Nevejde do tohoto města. Ani šíp tam nevstřelí, se štítů proti němu nenastoupí, násep proti němu nenavrší. [34] Cestou, kterou přišel, se zase vrátí, do tohoto města nevejde, je výrok Hospodinův. [35] Budu štítem tomuto městu, zachráním je kvůli sobě a kvůli Davidovi, svému služebníku." [36] Tu vyšel Hospodinův anděl a pobil v asyrském táboře sto osmdesát pět tisíc. Za časného jitra, hle, všichni byli mrtví, všude mrtvá těla. [37] Sancheríb, král asyrský, odtáhl pryč a vrátil se do Ninive a usadil se tam. [38] Když se klaněl v chrámu svého boha Nisrocha, Adramelek a Sareser, jeho synové, ho zabili mečem a unikli do země Araratu. Po něm se stal králem jeho syn Esarchadón.

Iz kapitola 38.

[1] V oněch dnech Chizkijáš smrtelně onemocněl. Přišel k němu prorok Izajáš, syn Amósův, a řekl mu: "Toto praví Hospodin: Udělej pořizení o svém domě, protože zemřeš, nebudeš žít." [2] Chizkijáš se otočil tvář ke zdi a takto se k Hospodinu modlil: [3] "Ach, Hospodine, rozpomeň se prosím, že jsem chodil před tebou opravdově a se srdcem nerozděleným a že jsem činil, co je dobré v tvých očích." A Chizkijáš se dal do velkého pláče. [4] Tu se k Izajášovi stalo slovo Hospodinovo: [5] "Jdi a vyříd' Chizkijášovi: Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: 'Vyslyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, přidám k tvým dnům patnáct let. [6] Vytrhnu tebe i toto město ze spárů asyrského krále. Budu tomuto městu štítem.' [7] Toto ti bude znamením od Hospodina, že Hospodin splní to slovo, jež promluvil: [8] Hle, o deset stupňů nazpět vrátím sluncem vržený stín, který sestoupil po stupních Achazových." A slunce se vrátilo o deset stupňů na stupních, po nichž sestoupilo. [9] Zápis Chizkijáše, krále judského, o jeho nemoci, a jak se ze své nemoci navrátil k životu: [10] Již jsem si říkal: "Uprostřed svých dnů se do bran podsvětí odeberu, je mi odečten zbytek mých let." [11] Žíkal jsem si: "Nikdy už nespátím Hospodina, Hospodina v zemi živých, člověka už nikdy nezahlednu, přiřadím se k obyvatelům té říše zapomnění. [12] Moje obydlí je strženo a stěhuje se ode mne jak pastýřský stan. Svinul jsem svůj život jako tkadlec dílo. On sám odřízl mě od osnovy. Do dnešního večera jsi se mnou hotov! [13] Stavěl jsem si před oči až do jitra, že mi jako lev rozdrtí všechny kosti. Do dnešního večera jsi se mnou hotov. [14] Jako rorejs a jeřáb, tak sípám, kvílím jako holubice, zemdlely mé oči upírající se na výšinu. Panovníku, jsem v tísní, zasaď se o mne! [15] Proč bych dále mluvil? Vždyť to, co mi řekl, učinil bezpochyby. Doputuji veškerá svá léta s hořkostí své duše. [16] Panovníku, kvůli tomuhle se žije? Žil můj duch pro tohle vše, co zažil? Uzdrav mě a zachovej mi život! [17] Hle, ta hořkost přehořká mi byla ku pokoji. Ty sám vytrhl jsi z jámy zániku mou duši, za sebe jsi odhodil všechny mé hříchy. [18] Vždyť podsvětí nevzdává ti chválu, smrt tě nedovede chválit, ti, kdo sestoupili do jámy, už nevyhlížejí tvou věrnost. [19] Živý, jenom živý, vzdá ti chválu jako já dnes, otec seznámí s tvou věrností své syny. [20] Hospodine, buď mou spásou! Budeme hrát na strunné nástroje po všechny dny svého žití v Hospodinově domě." [21] Izajáš poručil: "Ať přinesou suché fíky, potfouj mu vřed a zůstane naživu." [22] Chizkijáš se otázal: "Co bude znamením, že vstoupím do Hospodinova domu?"

Iz kapitola 39.

[1] V ten čas poslal Meródač-baladán, syn Baladánův, král babylónský, Chizkijášovi dopisy a dar; uslyšel totiž, že onemocněl a zotavil se. [2] Chizkijáš měl z nich radost a ukázal posílům svou klenotnici, stříbro a zlato, různé balzámy, výborný olej i celou svou zbrojnici a všechno, co se nacházelo mezi jeho poklady. Nebylo nic, co by jim Chizkijáš ve svém domě a v celém svém vládařství nebyl ukázal. [3] Prorok Izajáš přišel ke králi Chizkijášovi a zeptal se ho: "Co říkali ti muži a odkud k tobě přišli?" Chizkijáš odpověděl: "Přišli ke mně z daleké země, z Babylóna." [4] Zeptal se: "Co viděli v tvém domě?" Chizkijáš odvětil: "Viděli všechno, co je v mém domě. Nebylo nic, co bych jim nebyl ze svých pokladů ukázal." [5] I řekl Izajáš Chizkijášovi: "Slyš slovo Hospodina zástupů! [6] Hle, přijdou dny a bude odneseno do Babylóna všechno, co je v tvém domě, poklady, které nahromadili tvoji otcové až do tohoto dne. Nic tu nezbude, praví Hospodin. [7] I některé tvé syny, kteří z tebe vzejdou, které zplodíš, vezmou a stanou se kleštěnci v paláci krále babylónského." [8] Chizkijáš na to Izajášovi řekl: "Dobré je slovo Hospodinovo, které jsi mluvil." A dodal: "Ať je za mých dnů opravdový pokoj."

Iz kapitola 40.

[1] "Potěšte, potěšte můj lid," praví váš Bůh. [2] Mluvte k srdci Jeruzaléma, provolejte k němu: Čas jeho služby se naplnil, odpykal si své provinění. Vždyť z Hospodinovy ruky přijal dvojnásobně za všechny své hříchy. [3] Hlas volajícího: "Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha! [4] Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláň. [5] I zjeví se Hospodinova sláva a všechno tvorstvo společně spatří, že promluvila Hospodinova ústa." [6] Hlas toho, jenž praví: "Volej!" I otázal se: "Co mám volat?" "Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. [7] Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva. [8] Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stálé navěky." [9] Vystup si na horu vysokou, Sijóně, který neseš radostnou zvěst, co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: "Hle, váš Bůh! [10] Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. [11] Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede." [12] Kdopak svou hrstí odměřil vodstvo a pídil nebesa změnil? Kdo shrnul v odměrku všechnen prach země a hory odvážil na vahadlech, pahorky na vážkách? [13] Kdo změnil Hospodinova ducha a byl mu rádce a vedl ho k poznání? [14] Kohopak o radu žádal, aby rozumnosti nabyl, aby ho poučil o stezce práva, naučil poznání a seznámil ho s cestami rozumnosti? [15] Hle, pronárody jsou jako kapka ve vědru, jak prášek na vahách. Ale on pozvedá ostrovy jak smítko. [16] Dříví Libanónu by na oheň nestačilo, jeho zvěť by nestačila pro zápalnou obět. [17] Všechny pronárody nejsou před ním ničím, jsou mu méně nežli nic, než nicota. [18] Ke komu připodobníte Boha? Jakou podobu mu přisoudíte? [19] Žemeslník odleje modlu a zlatotepec ji potáhne zlatem, stříbrné řetízky přidělá zlatník. [20] Chudák, který na takovou obět nemá, vybere dřevo, které netrouchnívá, a vyhledá zručného řemeslníka, aby mu zhotovil modlu, jež by se neviklala. [21] Což o tom nevíte? Což jste neslyšeli? Neoznámili vám to už na počátku? Což nechápete, kdo položil základy zemi? [22] Ten, který sídlí nad obzorem země, jejíž obyvatelé jsou jako kobylky, ten, který nebesa jak závoj roztahuje a napíná je jako stan k obývání. [23] Ten hodnostáře za nic nemá a jako s nicotou nakládá se soudci země. [24] Sotva byli zasazení, sotva byli zaseti, sotva jejich odnož kořeny do země zapustila, zaduje na ně a oni schnou a víchr je odnáší jako slámu. [25] "Ke komu mě chcete připodobnit, aby mi byl roven?" praví Svatý. [26] "K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno?" Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna. [27] Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto: "Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlídá mé právo?" [28] Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. [29] Od dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. [30] Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopytají. [31] Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

Iz kapitola 41.

[1] "Zmlknete přede mnou, ostrovy, národy ať se oblečou v sílu, ať se přiblíží, ať potom promluví, přistupme společně k soudu. [2] Kdo vzbudil od východu muže, jemuž v patách kráčí spravedlnost? Poddává mu pronárody, podrobuje krále. Jeho mečem rozmetá je v prach, jeho lukem jako rozházenou slámu. [3] Žene je a sám klidně projde stezkou, na kterou jeho noha dosud nevstoupila. [4] Kdo to uskutečnil a vykonal? Ten, jenž od počátku povolává všechna pokolení. Já Hospodin jsem první, já budu též u posledních věcí." [5] Spatří to ostrovy a uleknou se, končiny země se roztřesou, přiblíží se a přijdou. [6] Navzájem si budou pomáhat a bratr bude povzbuzovat bratra: "Buď rozhodný!" [7] Žemeslník pobízí zlatníka, kovotepec kováře. Praví: "Spojme to! Bude to dobré!" Pak upevní modlu hřeby, aby se nevyklála. [8] "A ty, Izraeli, služebníku můj, Jákobe, tebe jsem vyvolil, potomku Abrahama, mého přítele, [9] tebe jsem vychválil z končin země, zavolal jsem tě z odlehlých míst, řekl jsem ti: 'Ty jsi můj služebník, tebe jsem vyvolil, nezavrhl jsem tě.' [10] Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti. [11] Hle, budou se stydět a hanbit všichni, kdo proti tobě planou hněvem, budou jak nic a zahynou odpůrci tvoji. [12] Budeš je hledat, ale nenajdeš ty, kdo na tebe dorážejí; budou jak nic, naprostá nicota, ti, kdo proti tobě válčí. [13] Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: 'Neboj se, já jsem tvá pomoc.' [14] Neboj se, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova lidu. Já jsem tvá pomoc, je výrok Hospodinův, tvůj vykupitel je Svatý Izraele. [15] Hle, učiním tě okovaným smykem na mlácení, novým, z obou stran ostrým. Budeš mlátit a drtit hory, s pahorky naložíš jako s plevami. [16] Rozevěješ je a odnese je vítr, bouřlivý víchr je rozptýlí, ty však budeš jásat k chvále Hospodina, budeš se chlubit Svatým Izraele." [17] "Utíšnění ubožáci hledají vodu, ale žádná není; jazyk jim žízni prahne. Já Hospodin jim odpovím, já, Bůh Izraele, je neopustím. [18] Na holých návrších otevřu vodní proudy, uprostřed plání prameny vod, poušť v jezero změním a zemi vyprahlou ve vodní zřídla. [19] V poušti dám vyrůst cedrům, akáciím, myrtě a olivám, na pustině vysadím cypřiš, platan i zimostráz spolu, [20] aby viděli a poznali, přesvědčili se a všichni pochopili, že toto učinila ruka Hospodinova a že to stvořil Svatý Izraele." [21] "Předložte svůj spor, praví Hospodin, předstupte se svými důkazy, praví Král Jákobův. [22] Předstupte a oznamte nám, co se má přihodit. Oznamte, co bylo na počátku, vezmem si to k srdci. Chceme poznat budoucnost, ohlašte nám, co má nastat. [23] Oznamte, co bude následovat, ať poznáme, že vy jste bohové. Jen předvedte něco dobrého či zlého, podíváme se a společně to uvidíme. [24] Hle, vy jste pouhé nic a vaše skutky nestojí za nic. Zvolit vás je ohavnost." [25] "Vzbudil jsem muže od severu a přišel od východu slunce. Vyzývá mé jméno. Přichází! Knížata jsou jako hlína, on jako hrnčič, jenž šlape jí. [26] Kdo oznámil to od začátku, abychom to věděli, oznámil kdysi dávno, abychom mohli říci: 'Je to správné?' Nikdo nic neoznámil, nikdo nic neohlásil, nikdo vaši řeč neslyšel. [27] Já první zvěstuji Sijónu: 'Hle, už tu jsou!' a Jeruzalému dám toho, jenž nese radostnou zvěst. [28] Dívám se a nikde nikdo, žádný rádce mezi nimi. Zeptal bych se jich,

co odpovědí. [29] Hle, všichni jsou ničemnost pouhá, k ničemu nejsou jejich činy; jejich lité modly jsou jen vítr a nicota."

Iz kapitola 42.

[1] "Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. [2] Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. [3] Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. [4] Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon." [5] Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenující s tím, co na ní vzhází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: [6] "Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, [7] abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. [8] Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. [9] Hle, už nastalo, co bylo na počátku, teď oznamuji nové věci. Dříve než vyraší, vám je ohlašuji." [10] Zpívejte Hospodinu píseň novou! Ať zní jeho chvála ze všech končin země. Ti, kteří se vydávají na moře, i to, čeho je moře plno, ostrovy a ti, kdo na nich bydlí, [11] ať pozvednou svůj hlas, i poušť a její města, dvorce, v nichž sídlí Kédar, ať plesají obyvatelé Sely a výskají z vrcholků hor. [12] Ať vzdají čest Hospodinu, ať mu chvalofečí na ostrovech. [13] Hospodin jak bohatýr se vyrazit už chystá, svou horlivost jak bojovník rozněcuje, pozvedá bojový pokřik, proti nepřátelům svým si bohatýrsky vede. [14] "Byl jsem příliš dlouho zticha. Mám dál mlčet? Přemáhat se? Mám jen sténat, těžce jak rodička vzdychat a přítom po dechu lapat? [15] Hory a pahorky postihnu suchem, nechám uschnout každou rostlinu na nich. V ostrovy proměním řeky, jezera vysuším. [16] Slepé povedu cestou, již neznají, stezkami, o nichž nic nevědí, je budu vodit. Tmu před nimi změním v světlo, pahorkatiny v rovinu. Toto jsou věci, jež učiním, od toho neupustím. [17] Ustoupí nazpět polití studem ti, kteří doufají v tesané modly, kdo říkají slitým modlám: 'Jste naši bohové'." [18] "Slyšte, hluchí, prohlédněte, slepí, ať vidíte! [19] Kdo byl slepý, ne-li můj služebník? Kdo byl hluchý jako můj posel, jehož jsem vyslal? Kdo byl slepý jako ten, za něhož jsem zaplatil, slepý jak služebník Hospodinův? [20] Mnoho jsi viděl, ale nedbal jsi na to. S ušima otevřenými neslyšel nic." [21] Pro vlastní spravedlnost se Hospodinu zalíbilo vyvýšit a zvelebit zákon. [22] Lid je však oloupený a popleněný, jinoši všichni spoutáni, vsazení do vězení. Stali se loupežnou kořistí a není, kdo by vysvobodil, jsou vydáni v plen a není, kdo by řekl: "vrat' to." [23] Kdo z vás tomu dopřeje sluchu? Kdo pozorně vyslechne, co bude následovat? [24] Kdo vydal Jákoba v plen? A Izraele těm, kteří loupí? Což to nebyl Hospodin, proti němuž jsme zhřešili? Nechtěli jsme chodit po jeho cestách, jeho zákon jsme neposlouchali. [25] Proto na něj vylil své hněvivé rozhořčení, krutou válku; plameny vyšlehly, a Jákob nic nepoznal, hořelo, a nebral si to k srdci.

Iz kapitola 43.

[1] Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: "Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. [2] Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. [3] Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj spasitel. Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kúš a Sebu dal jsem místo tebe. [4] Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. [5] Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. [6] Severu poručím: 'Vydej!' a jihu: 'Nezadržuj!' Přiveď mé syny zdaleka a mé dcery od končin země, [7] každého, kdo se nazývá mým jménem a koho jsem stvořil ke své slávě, koho jsem vytvořil a učinil." [8] Vyveď ten lid slepý, ačkoli má oči, ty hluché, ač mají uši. [9] Ať se vespolek shromáždí všechny pronárody, národy ať se spolu sejdou. Kdo z nich co oznámí? Kdo z nich nám ohlásí, co bylo na počátku? Ať postaví své svědky a ospravedlní se! Lidé o tom uslyší a řeknou: "Je to pravda." [10] "Mými svědky jste vy, je výrok Hospodinův, a můj služebník, jehož jsem vyvolil. Tak mě poznáte a uvěříte mi a pochopíte, že to jsem já. Předem mnou nebyl vytvořen Bůh a nebude ani po mně. [11] Já, já jsem Hospodin, kromě mne žádný spasitel není. [12] Já jsem oznamoval a zachraňoval, já jsem ohlašoval, a nikdo cizí mezi vámi. Jste moji svědkové, je výrok Hospodinův, a já jsem Bůh! [13] Já jsem byl dřív než první den a není, kdo by z mých rukou vysvobodil. Kdo zvrátí, co já vykonám?" [14] Toto praví Hospodin, váš vykupitel, Svatý Izraele: "Kvůli vám pošlu do Babylóna a srazím všechny ty útočné hady, Kaldejce, plesající na lodicích. [15] Já Hospodin jsem váš Svatý, stvořitel Izraele, váš Král." [16] Toto praví Hospodin, který razí cestu mořem, dravými vodami stezku, [17] jenž přivádí vozbu i koně, vojsko a válečnou moc i dokáže, že pospolu lehnou a nepovstanou, dohořeli, zhasli jako knot. [18] "Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. [19] Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. [20] Čest mi vzdá zvěř pole, šakalové i pštrosi; obdařil jsem poušť vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid. [21] Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech." [22] "Nebyl jsem to já, koho jsi vzýval, Jákože, kvůli mně ses neobtěžoval, Izraeli! [23] Svě jehňátko v obět' zápalnou jsi pro mne nepřivedl, necitl jsi mě svými obětními hody. Nenutil jsem tě sloužit mi obětními dary, ani kadidlem jsem tě neobtěžoval. [24] Vonné koření jsi mi za stříbro nenakoupil, tukem svých obětí jsi mě neobčerstvil. Jenom svými hříchy chtělš mě nutit k službě, svými nepravostmi jsi mě obtěžoval. [25] Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu. [26] Připomeň mi to, můžem se spolu soudit, sám si spočítej, pro co bys mohl být ospravedlněn. [27] Tvůj otec byl první, který zhřešil, tvoji mluvčí mi byli nevěrní. [28] Správce svatyně jsem zbavil posvěcení, Jákoba jsem vydal klatbě, Izraele zhanobení."

Iz kapitola 44.

[1] "A nyní slyš, Jákože, můj služebníku, Izraeli, jehož jsem vyvolil. [2] Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě vytvořil v životě matky a pomáhá ti: Neboj se, Jákože, můj služebníku, Ješurúne, jehož jsem vyvolil. [3] Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi. Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své požehnání na ty, kteří z tebe vzejdou. [4] Porostou jak mezi trávou, budou jako topoly při tekoucích vodách. [5] Onen řekne: 'Já jsem Hospodinův' a jiný se nazve jménem Jákovovým, další si napíše na ruku: 'Jsem Hospodinův' a dá si čestné jméno Izrael.'" [6] Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: "Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není. [7] Kdo je jako já? Jen ať se ozve! Ať to oznámí, ať mi to předloží! Od chvíle, kdy jsem navěky ustavil svůj lid, kdo mu oznamuje, co přijde a co má nastat? [8] Nestrachujte se! Nebudte zmateni. Což jsem ti vše neohlašoval a neoznamoval už předem? Vy jste moji svědkové. Což je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o žádné nevím." [9] Výrobci model jsou všichni k ničemu; modly, které mají za žádoucí, jim nijak neprospějí. Jejich svědkové, ti nic nevidí a nic nevědí, jsou jen pro ostudu. [10] Kdo si boha vyrábí, jen modlu si odlévá; nebude z toho mít žádný prospěch. [11] A všechny jeho společníky poleje stud. Žemeslníci

jsou pouzí lidé. Ať se sem všichni shromáždí, ať se tu postaví; propadnou strachu a zastydí se spolu. [12] Kovář kuje modlu, pracuje při žhoucím uhlí, kladivem jí dává tvar, zhotovuje ji silou své paže; přitom hladoví do vysílení, nemůže se ani napít, ač umdlévá. [13] Tesař natahuje šňůru, rudkou načrtává modlu, opracovává ji dláty, rozměruje kružidlem, až jí dá podobu muže, honosný vzhled člověka, a usadí ji v domě. [14] Dá si porazit cedry nebo vezme dub, drnák či křemelák, vypěstoval si je mezi lesními stromy. Zasadil jasan a déšť mu dal vzrůst. [15] Pro člověka je to na topení, něco z toho vezme a ohřeje se. Buď zatopí a upeče chleba, nebo zhotoví boha a klaní se mu, udělá z toho modlu a hrbí se před ní. [16] Polovinu spálí pod masem, které bude jíst, upeče pečeni a nasytí se. Přitom se ohřeje a zvolá: "To jsem se zahřál, je mi teplo!" [17] Z toho, co zůstalo, si udělá boha, modlu, před kterou se hrbí a již se klaní a k níž se modlí a žadoní: "Vysvobod' mě, jsi přece můj bůh!" [18] Nevědí nic a nechápou, mají oči zalepené a nevidí, jejich srdce nevnímá. [19] Ale on si to nebere k srdci, chybí mu poznání a rozum, aby si řekl: "Polovinu jsem spálil, na žhavém uhlí jsem napekl chleba a upekl maso a jedl jsem, ze zbytku jsem udělal tuhle ohavnost a hrbím se před špalkem." [20] Kdo se zabývá popelem, toho zavádí bláhovost srdce, ten svůj život nevyvobodí, ani se neptá: "Není to, co mám v pravici, pouhý klam?" [21] "Pamatuj na to, Jákobe, pamatuj, Izraeli, že jsi můj služebník. Já jsem tě utvořil, jsi můj služebník, Izraeli, u mne nebudeš zapomenut. [22] Zaženu tvou nevěru jak mračno a jako oblak tvé hříchy. Navrát se ke mně, já tě vykoupím." [23] Plesejte, nebesa, vždyť Hospodin to vykoná, hlaholte, nejhlubší útroby země, ať zvučně plesají hory, les a všechny jeho stromy, neboť Hospodin vykoupí Jákoba a proslaví se v Izraeli. [24] Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, který tě vytvořil v životě matky: "Já jsem Hospodin, já konám všechno: sám nebesa roztahuji, překlenuj zem. Kdo byl se mnou?" [25] Hospodin ruší znamení žvanilů a z věštců činí pomatence, obrací mudrce nazpět a jejich poznání mate. [26] Potvrzuje slovo svého služebníka, plní rozhodnutí ohlášené svými posly. Jeruzalému on praví: "Budeš osídlen!" a judským městům: "Budete zbudována! Pozvednu jej z trosek." [27] Hlubině on praví: "Vyschni! Vysuším své vodní proudy." [28] O Kýrovi praví: "Hle, můj pastýř. Vyplní každé mé přání. Řekne Jeruzalému: 'Budeš vybudován!' A chrámu: 'Budeš založen!'"

Iz kapitola 45.

[1] Toto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi: "Já jsem ho uchopil za pravici, pošlapu před ním pronárody, rozvážu opasky na bedrech králů, zotevírám před ním vrata, brány už nebudou zavírány. [2] Já půjdu před tebou, vyrovnám nerovnosti, rozrazím bronzová vrata, železné závory zlomím. [3] Tobě dám poklady v temnotě skryté i sklady nejtajnější a poznáš, že já jsem Hospodin, který tě volá jménem, Bůh Izraele. [4] Kvůli svému služebníkovi Jákobovi, kvůli Izraeli, vyvolenci svému, jsem tě zavolał tvým jménem; dal jsem ti čestné jméno, ač jsi mě neznal. [5] Já jsem Hospodin a jiného už není, mimo mne žádného Boha není. Přepásal jsem tě, ač jsi mě neznal, [6] aby poznali od slunce východu až na západ, že kromě mne nic není. Já jsem Hospodin a jiného už není. [7] Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám všechny tyto věci." [8] Nebesa, vydejte krůpěje šůry, ať kane z oblaků spravedlnost; nechť se otevře země a urodí se spása a spravedlnost vyraší s ní. "Já Hospodin to stvořím." [9] Běda tomu, kdo se chce přit se svým tvůrcem, střep z hliněných střepů! Což smí hlína říci svému tvůrci: "Co to děláš?" a tvůj výrobek: "On nemá ruce?" [10] Běda tomu, kdo by řekl otci: "Cos to zplodil?" Nebo ženě: "Cos to porodila?" [11] Toto praví Hospodin, Svatý Izraele, jeho tvůrce: "Ptejte se mě na ty věci, které přijdou! Ohledně mých synů, díla mých rukou, budete mi něco přikazovat? [12] Zemi jsem učinil já a člověka na ní jsem stvořil. Já jsem vlastníma rukama roztáhl nebesa a veškerému jejich zástupu jsem vydal příkazy. [13] Já jsem jej vzbudil ke spravedlnosti a napřímím všechny jeho cesty. On zbuduje moje město, propustí mé přesídence bez placení, bez úplatku," praví Hospodin zástupů. [14] Toto praví Hospodin: "Co vytěžil Egypt a co vyzískala země Kúš, přejde k tobě a bude tvoje; i Sebaici, muži obrovití, půjdou ze tebou, přijdou v řetězech, budou se ti klanět a předkládat ti prosby. Jenom u tebe je Bůh a jiného už není, bohové nejsou nic." [15] Věru, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, spasitel. [16] Všechny je poleje stud a hanba, společně odtáhnou zahanbeni ti, kdo zhotovují modlářské výtvoř. [17] Izrael je spasen Hospodinem spásou věčnou. Stydět a hanbit se nebudete navěky, nikdy. [18] Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil, ten, jenž ji upevnil na pilířích; nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání: "Já jsem Hospodin a jiného už není. [19] Nemluvil jsem potají, v temném místě země, neřekl jsem potomstvu Jákobovu: Hleďte mě v pustotě. Já Hospodin vyhláším spravedlnost, prohlašuji právo. [20] Shromážděte se a přijďte, přiblížte se spolu, vy, kdo jste vyvázli z pronárodů. Nevědomují si, že se nosí s modlou vytesanou ze dřeva, že se modlí k bohu, jenž nemůže spasit. [21] Sdělte to dál, přiblížte se! Jen ať se poradí spolu. Kdo to od pradávna ohlašoval? Kdo to oznamoval předem? Cožpak ne já, Hospodin? Kromě mne jiného Boha není! Bůh spravedlivý a spasitel není mimo mne. [22] Obratť se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není. [23] Při sobě samém jsem přísahal, z mých úst vyšla spravedlnost, slovo, které se zpět nenavráť. Předem mnou každý klesne na kolena a každý jazyk odpřísáhne: [24] 'Jenom v Hospodinu - řekne o mně - je spravedlnost i moc.' Přijdou k němu a budou se stydět všichni ti, kdo proti němu pláli vzdorem. [25] U Hospodina nalezne spravedlnost a jím se bude chlubit všechno potomstvo Izraele.

Iz kapitola 46.

[1] Běl klesl, Nébo se zhroutil, jejich modlářské stvůry byly naloženy na zvěř a na dobytek, ten náklad, který jste nosili, to břímě k zemdení. [2] Zvířata se zhroutil, klesla spolu, břímě nebyla s to zachránit; oni musí do zajetí. [3] "Slyšte mě, dome Jákobův, všichni, kdo jste zůstali domu Izraelovu, vy, kteří jste chováni již od života matky, od matčina lůna na rukou nošení: [4] Já sám až do vašeho stáří, až do šedin vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponosu, budu vás nosit a zachráním." [5] "Komu mě připodobníte, a s kým mě srovnáte, komu mě přirovnáte, abychom si byli podobní? [6] Z měšce sypou zlato a na váze odvažují stříbro, najmou si zlatníka, aby jim udělal boha a pak se hrbí a klanějí. [7] Nosí ho na rameni, přenášejí ho, postaví jej na podstavec, a on stojí, ze svého místa se nehne. Úpějí k němu, ale on se jim neozve, z jejich soužení je nezachrání. [8] Připomeňte si to, vzmužte se, vezměte si to k srdci, nevěrníci. [9] Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. [10] Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním. [11] Od východu povolávám dravce, ze vzdálené země muže své volby. Jak jsem slíbil, tak to uskutečním, jak jsem si předsevzal, tak to splním. [12] Naslouchejte mi, vy zarputilci, vzdálení od spravedlnosti: [13] Přiblížil jsem svoji spravedlnost, daleko už není, nebude už prodlévat má spása. Obdařím Sijón spásou, oslavím se v Izraeli."

Iz kapitola 47.

[1] Sestup a sed' v prachu, pannu, dcero babylónská! Sed' na zemi, připravena o trůn, kaldejská dcero! Už tě nebudou nazývat změkčilou a zhýčkanou.

[2] Chop se mlýnku a mel mouku! Odkryj závoj, zvedni vlečku, odkryj nohy, přebroď řeky! [3] Ať se odkryje tvá nahota, ať se ukáže tvá hanba. Vykonám pomstu, nikdo mi nezabrání. [4] Náš vykupitel je Svatý Izraele. Jeho jméno je Hospodin zástupů. [5] Sed' zticha, vstup do tmy, kaldejská dcero! Už nikdy tě nenazvou paní královských říší. [6] Na svůj lid jsem se rozlítil, své dědictví znesvětit jsem nechal, vydal jsem je do tvé ruky. Neměla jsi s nimi slitování, svým jhem jsi i starce velmi obtížila. [7] Řekla jsi: "Navěky budu paní!" Nikdy sis nic k srdci nebrala, nepamatovalas na poslední věci. [8] Proto slyš teď toto, požitkářko, jež trůníš v bezpečí a v srdci si namlouváš: "Nade mne už není! Já nebudu sedět jako vdova, nepoznám, co je to ztratit děti." [9] Dolehne na tebe obojí naráz, v jediném dni, bezdětnost i vdovství; dolehnu na tebe plnou měrou navzdory spoustě tvých kouzel a neschápným zaklínadlům. [10] Ve své zlobě cítila ses bezpečná a řeklas: "Nikdo mě nevidí." Tvá moudrost a tvé vědění tě svedly na scesti. Říkala sis srdci: "Jsem jenom já a nikdo víc už není." [11] Dolehne na tebe zlo a nebudeš je umět odčarovat, postihne tě neštěstí a zažehnat je nedokážeš. Dolehne na tebe náhlý zmar, ani si to nestačíš uvědomit. [12] Postav se tu se svým zaklínáním, se spoustou svých kouzel, jimiž se od mládí zaměstnáváš! Snad budeš mít úspěch, snad naženeš strachu. [13] Zmalátnělas přes svá velká rozhodnutí. Jen ať se postaví a zachrání tě ti, kdo pozorují nebesa, kdo zírají na hvězdy, kdo při novoluní uvádějí ve známost, co by tě mohlo potkat. [14] Hle, jsou jako sláma, spálí je oheň. Ti nevysvobodí z moci plamene ani vlastní život. Nebude ani žhavé uhlí pro ohřátí ani oheň, u něhož by bylo možno sedět. [15] Tak dopadnou ti, jimiž se zaměstnáváš, s nimiž obchoduješ už od svého mládí. Každý z nich na svých cestách zbloudí, nespátí tě nikdo.

Iz kapitola 48.

[1] Slyšte to, dome Jákobův, vy, kdo jménem Izraelovým se nazýváte a z vod Judových jste vyšli, vy, kdo při Hospodinově jménu přísaháte, připomínáte si Boha Izraele, ne však pravdivé a spravedlivé. [2] Podle města svatého se nazývají, hledají oporu v Bohu Izraele, jehož jméno je Hospodin zástupů. [3] "Co se stalo na počátku, oznámil jsem předem, z mých úst to vyšlo, ohlásil jsem to; náhle jsem zasáhl a stalo se to. [4] Přestože jsem věděl, jak jsi zatvrzelý, že tvá šíje je železná spona a tvé čelo z bronzu, [5] oznamoval jsem ti všechno předem; dříve než co nastalo, jsem ti to ohlašoval, abys neříkal: 'To udělala má modlářská stvůra, má tesaná a moje litá modla dala k tomu příkaz.' [6] Slyšels o tom. Teď se na to všechno dívej! A co vy? Což také něco oznámíte? Od nynějška ti chci ohlašovat nové věci, utajené, že o nich nic nevíš. [7] Právě teď jsou stvořeny, nikoli předtím, přede dneškem jsi o nich nic neslyšel a říci nemůžeš: 'Hle, já to znám.' [8] Nic jsi neslyšel, nic jsi nepoznal, tvé ucho předtím nic nezaselechlo. Víím, že jsi věrolomník věrolomný, říká se ti přece nevěrník už ze života matky; [9] zdržoval jsem svůj hněv pro své jméno, pro svou chválu jsem se kvůli tobě krotil, nevyhladil jsem tě. [10] Hle, přetavil jsem tě, ne však jako stříbro, vyzkoušel jsem tě v tavící peci utrpení. [11] Kvůli sobě, kvůli sobě samému to dělám. Což smí být mé jméno znesvěceno? Svou slávu nikomu nedám." [12] "Poslouchej mě, Jákobe, Izraeli, můj povolovaný. Já, já jsem ten první, já jsem i poslední. [13] Ano, moje ruka založila zemi, má pravice nebesa rozvinula; zavolám-li na ně, stanou tady spolu. [14] Vy všichni se shromážděte a slyšte: Kdo z nich oznámil tyto věci? Hospodin jej miluje, on splní jeho záměr proti Babylónu; jeho paže zasáhne Kaldejce. [15] Já sám jsem to prohlásil, já jsem ho povolal, přivedl jsem ho a jeho cesta bude zdárná. [16] Přistupte ke mně a slyšte toto: Od počátku nemluvív potají, od chvíle, kdy se to začalo dít, jsem při tom." A nyní mne posílá Panovník Hospodin a jeho duch. [17] Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: "Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já tě vyučuji tomu, co je ku prospěchu, uvádím tě na cestu, po níž půjdeš. [18] Jen kdybys dal pozor na má přikázání, byl by tvůj pokoj jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny, [19] tvého potomstva by bylo jako písku a těch, kteří vzejdou z tvého lůna, jako jeho zrněk; nebylo by vytaženo a zahlazeno přede mnou jeho jméno." [20] "Odejděte z Babylóna, prchněte od Kaldejců! S plesáním to oznamujte, všude rozlašujte, roznesete to až do končin země, rcete: 'Hospodin vykoupil Jákoba, svého služebníka.' [21] Nebudou žíznit, až je povede vyschlými kraji, vodu ze skály jim vyvede jak bystřinu, rozpoltí skálu a v hojnosti potekou vody." [22] "Nemají pokoj svévolníci," praví Hospodin.

Iz kapitola 49.

[1] Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z života matefského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. [2] Učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný šíp, ukryl mě ve svém toulci. [3] Řekl mi: "Ty jsi můj služebník, Izrael, v tobě se oslavím." [4] Já jsem však řekl: "Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud." A přece: U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha. [5] A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako svého služebníka už v životě matky, abych k němu přivedl Jákoba nazpět, byť i nebyl shromážděn Izrael. Stal jsem se váženým v Hospodinových očích, můj Bůh je záštita moje. [6] On dále řekl: "Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákobovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země." [7] Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovržení, jehož má kdejaký pronárod v ohavnosti, služebníkovi vládců: "Spátí tě králové a povstanou, a velmožové se skloní, kvůli Hospodinu, který je věrný, kvůli Svatému Izraele, který tě vyvolil." [8] Toto praví Hospodin: "Odpovím ti v čase přízně, pomohu ti v den spásy, bude tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu, abys pozvedl zemi a zpusťšená dědictví vrátil, [9] abys řekl vězňům: 'Vyjděte', těm, kdo jsou v temnotách: 'Ukažte se!' Při cestách se budou pást a na všech holých návrších naleznou pastvu. [10] Nebudou hladovět ani žíznit, nebude je ubíjet sálající step a sluneční žár, neboť je povede ten, jenž se nad nimi slitovává, a dovede je ke zřídům vod. [11] Na všech svých horách učiním cestu, mé silnice budou vyvýšeny. [12] Hle, jedni přijdou zdaleka, jiní od severu a jiní od moře a jiní ze země Síňanů." [13] Plesejte, nebesa, a jásej, země, ať zvučně plesají hory, vždyť Hospodin potěšil svůj lid, slitoval se nad svými ujařmenými! [14] Sijón říkával: "Hospodin mě opustil, Panovník na mě zapomenul." [15] Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. [16] Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále. [17] Tvoji synové už pospíchají. Ti, kdo tě božili a ničili, od tebe odtáhnou. [18] Rozhlédni se kolem a viz: Tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě. Jakože živ jsem já, je výrok Hospodinův, jimi všemi se okrášíš jako okrasou, ozdobíš se jimi jako nevěsta. [19] Tvé trosky a tvá zpusťšená města, tvá pobořená země ti teď budou příliš těsné pro množství obyvatel, až odtáhnou ti, kdo tě hubili. [20] Opět ti budou říkat synové tvé bezdětnosti: 'Toto místo je mi těsné! Dej mi prostor, ať mám kde sídlit.' [21] V srdci si řekneš: 'Kdo mi zplodil tyto syny? Byla jsem bez dětí, bez manžela, přestěhovaná a zapuzená. Kdo je vychoval? Zůstala jsem zcela sama, kde se tito vzali?'" [22] Toto praví Panovník Hospodin: "Hle, pokynu rukou pronárodům, k národům vztáhnu svou korouhev; v náručí přinesou tvé syny, tvé dcery budou nesený na ramenou. [23] Králové budou tvými pěstouny a jejich kněží tvými chytáči. Klanět se ti budou tváří k zemi, budou lízat prach tvých nohou. I poznáš, že já jsem Hospodin, že se nezklamou ti, kdo skládají svou naději ve mne." [24] Lze vzít bohatýru to, co pobral? Může uniknout zajatý lid Spravedlivého? [25] Ale Hospodin praví toto: "I bohatýru je možno vzít zajatce, co pobral ukrutník, může uniknout. Já s tvými odpůrci povedu spor, já spásu dám tvým synům. [26] Tvé utiskovatele nakrmím jejich vlastním masem, jako moštem se opojí vlastní krví. I pozná všechno tvorstvo, že já Hospodin jsem tvůj spasitel a tvůj vykupitel, Přesilný Jákobův."

Iz kapitola 50.

[1] Toto praví Hospodin: "Kde je rozlukový lístek vaší matky, jímž jsem ji vyhostil? Anebo je tu někdo z mých věřitelů, jemuž jsem vás prodal? Hle, byli jste prodáni svou vlastní vinou, vaše matka byla vyhoštěna jen pro vaše nevěrnosti. [2] Když jsem přicházel, proč tu nikdo nebyl? Volal jsem, a nikdo se neozýval. Což je má ruka tak krátká k vykoupení? Nemá k vysvobození dost síly? Hle, svou pohrůzkou vysušuji moře a řeky obrací v poušť; ryby v nich páchnou, protože není vody, a lekají žízni. [3] Nebesa odívám v pochmurnou temnotu a přikrývám je zíněným rouchem." [4] Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci. [5] Panovník Hospodin mi otevřel uši a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět. [6] Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy, neukrývám svou tvář před potupami a poplíváním. [7] Panovník Hospodin je moje pomoc, proto nemohu být potupen, proto tvář svou nastavuji, jako kdyby byla z křemene, a vím, že nebudu zahanben. [8] Blízko je ten, jenž mi zjedná spravedlnost. Kdo chce vést se mnou spory? Postavme se spolu! Kdo bude můj odpůrce na soudu? Ať ke mně přistoupí! [9] Hle, Panovník Hospodin je moje pomoc. Kdo mě chce obvinít ze svévole? Hle, ti všichni zvetší jako šat, sežerou je moli. [10] Kdo z vás se bojí Hospodina a poslouchá jeho služebníka? Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha. [11] Hle, vy všichni, kdo rozděláváte oheň, jiskrami se opásáte k boji. Jen choďte ve svitu svého ohně, v jiskrách, které jste zanítili! Má ruka vám způsobí, že ulehnete v trápení.

Iz kapitola 51.

[1] Slyšte mě, kdo usilujete o spravedlnost, kdo hledáte Hospodina. Pohleďte na skálu, z níž jste vytesáni, na hlubokou jámu, z níž jste vykopáni. [2] Pohleďte na Abrahama, svého otce, a na Sáru, která vás v bolestech porodila. Jeho jediného jsem povolal, požehnal jsem mu a rozmnožil jsem ho. [3] Hospodin potěší Sijón, potěší všechna jeho místa, jež jsou v troskách. Jeho poušť změní, bude jako Eden, jeho pustina jako zahrada Hospodinova. Bude v něm veselí a radost, vzdávání díků a prospěvování. [4] "Věnuj mi pozornost, můj lide, můj národe, naslouchej mi! Ode mne vyjde zákon a mé právo svitne všem lidem. [5] Má spravedlnost je blízko, má spása vzejde, všechny lidi bude soudit má paže. Ve mne skládají naději ostrovy, čekají na mou paži. [6] Pozvedněte své oči k nebi, pohleďte dolů na zem! Nebesa se rozplynou jako dým a země zvetší jako roucho, rovněž tak její obyvatelé pomřou. Ale má spása bude tu věčně, má spravedlnost neztroskotá." [7] "Slyšte mě, kdo znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci je můj zákon. Nebojte se lidských pomluv, neděste se jejich hanobením! [8] Moli je sežerou jako roucho, larvy je sežerou jako vlnu, ale má spravedlnost bude tu věčně a moje spása po všechna pokolení." [9] Probud' se, probud', oděj se mocí, Hospodinova paže! Probud' se jako za dnů dávnověku, za dávných pokolení! Což právě ty jsi neskolila obludu, neproklála draka? [10] Což právě ty jsi nevysušila moře, vody obrovské propastné tůně, a nezřídila v mořských hlubinách cestu, aby vykoupení mohli přejít? [11] Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí, přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavě. Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek. [12] "Já, já jsem váš utěšitel. Proč se tedy bojíš člověka, jenž umírá, lidského syna, který je jak tráva? [13] Zapomínáš na Hospodina, který tě stvořil, který roztáhl nebesa a položil základy země. Proč máš neustále, po celé dny, strach ze vzteku utiskovatele, který ti chystal zkázu? Kde je ten utiskovatel i se svým vztekem?" [14] Brzy se spoutanému otevře žalář; nezemře v jámě, ani chléb mu nebude scházet. [15] "Já Hospodin, tvůj Bůh, vzdouvám moře, až jeho vlny hlučí. - Hospodin zástupů je jeho jméno. - [16] Vložil jsem ti do úst svá slova, přikryl jsem tě stínem své ruky, jako stan jsem roztáhl nebesa a položil základy země, a řekl jsem Sijónu: 'Ty jsi můj lid.'" [17] Probud' se, probud', povstaň, jeruzalémská dcero! Pila jsi z Hospodinovy ruky pohár jeho rozhořčení. Ten kalich, pohár závratí, jsi vypila až do dna. [18] Nikdo ji nevede, žádný ze synů, jež porodila, nikdo ji neuchopil za ruku, žádný se synů, jež vychovala. [19] Toto obojí tě potkalo, a kdo s tebou cítil? Zhoub a zkáza, hlad a meč. Čímpak tě potěším? [20] Tvoji synové leží vysílení na nárožích všech ulic jak divoká ovce v pasti pod tíhou Hospodinova rozhořčení, pohrůžek tvého Boha. [21] Proto slyš toto, ty utištěná, opojená, ne však vínem: [22] Toto praví tvůj Panovník Hospodin, tvůj Bůh, jenž vede spor svého lidu: "Hle, beru ti z rukou ten pohár závratí, ten kalich, pohár mého rozhořčení; už nikdy z něho nebudeš pít. [23] Vkládám jej do ruky těm, kdo tě sužovali, kteří ti porouchali: 'Skoč se, když přicházíme kolem.' A ty jsi musela nastavovat záda, byla jsi jako země, jak ulice těm, kdo po ní chodí."

Iz kapitola 52.

[1] Probud' se, probud', oděj se silou, Sijóne, oděj se svými skvostnými rouchy, Jeruzaléme, město svaté, neboť už nikdy do tebe nevstoupí neobřezanec a nečistý. [2] Setřes prach a povstaň, usídlí se, Jeruzaléme, rozraz pouta na své šíji, zajatá dcero sijónská. [3] Toto praví Hospodin: "Byli jste prodáni zadarmo, bez peněz budete vykoupeni. [4] Toto praví Panovník Hospodin: Na začátku sestoupil můj lid do Egypta, aby tam pobýval jako host; na konci jej utiskovala Asýrie. [5] Co teď mám udělat? - je výrok Hospodinův. Vždyť zadarmo byl vzat můj lid. Kdo mu vládnou, trápí jej, až kvílí, je výrok Hospodinův. Neustále, po celé dny, je znevažováno mé jméno. [6] Můj lid však pozná mé jméno, pozná v onen den, že to jsem já, kdo prohlašuji: 'Tu jsem!'" [7] Jak líbezná je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž Sijónu hlásá: "Tvůj Bůh kraluje!" [8] Slyš! Tvoji strážní pozvedají hlas, plesají společně, protože na vlastní oči vidí, že Hospodin se vrací na Sijón. [9] Zvučně spolu plesejte, jeruzalémské trosky, vždyť Hospodin potěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. [10] Hospodin obnažil svou svatou paži před zraky všech pronárodů. I spatří všechny dánavy země spásu našeho Boha. [11] Pryč, pryč odtud, vyjděte z Babylóna! Nedotýkejte se nečistého! Vyjděte z jeho středu! Očistěte se, vy, kdo nosíte Hospodinovo náčiní! [12] Nemusíte však odcházet nakvap, nemusíte se dávat na útěk, protože Hospodin půjde před vámi, Bůh Izraele bude též uzavírat váš průvod. [13] "Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznese a vysoko se vyvýší. [14] Jak mnozí ztrnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoběn člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoběn lidem. [15] Avšak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli."

Iz kapitola 53.

[1] Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? [2] Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtli. [3] Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený

nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. [4] Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. [5] Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. [6] Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. [7] Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. [8] Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. [9] Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti. [10] Ale Hospodinovou vůli bylo zkušeno ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. [11] Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se dny. "Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. [12] Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky." On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.

Iz kapitola 54.

[1] Plesej, neplodná, která jsi nerodila, zvučně plesej a výskej, která ses v bolestech nesvíjela, protože synů osamělé bude více než synů provdané, praví Hospodin. [2] Rozšiř místo ve svém stanu, ať napnou stanové houně tvých přibytků. Nerozpakuj se! Natáhni svá stanová lana a upevni kolíky. [3] Rozmůžeš se napravo i nalevo, tvé potomstvo se zmocní pronárodů a osídlí zpusťovaná města. [4] Neboj se, už se nemusíš stydět, nebud' zahanbená, už se nemusíš rdít studem. Zapomeň na hanbu, kdy jsi byla neprovdána, nezapomeň na potupu svého vdovství. [5] Tvým manželem je přece ten, jenž tě učinil, jeho jméno je Hospodin zástupů, tvým vykupitelem je Svatý Izraele; nazývá se Bohem celé země. [6] Jako ženu opuštěnou a na duchu ztrápenou tě Hospodin povolal, ženu mladosti, jež byla zavržena, praví Bůh tvůj. [7] "Na maličký okamžik jsem tě opustil, avšak shromáždím tě v převelikém slitování. [8] V návalu rozlícení skryl jsem před tebou na okamžik svoji tvář, avšak ve věčném milosrdenství jsem se nad tebou slitoval, praví Hospodin, tvůj vykupitel." [9] "Je to pro mě jako za dnů Noeho, kdy jsem se přísahou zavázal, že už nikdy vody Noeho zemi nezatopí. Právě tak jsem se přesezně odřekl rozlícení i pohrůšek vůči tobě. [10] I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neustoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slitovník." [11] "Ty utištěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená, hle, já ti do omítky vsadím drahokamy, za základ ti dám safiry. [12] Cimbuří ti udělám rubínová, brány berylové a celé tvé obezdění z drahokamů. [13] Všichni tví synové budou Hospodinovými učedníky; hojnost pokoje zjednám tvým synům. [14] Podpírat tě bude spravedlnost, zbavena útisku nepocítíš bázně, děs se k tobě nepřiblíží. [15] A kdyby se kdo proti tobě srotil, nebude to pocházet ode mne. Kdo se proti tobě srotí, v boji proti tobě padne. [16] Hle, já jsem stvořil řemeslníka, jenž rozdmychuje uhlí v oheň a zhotovuje zbraně k užívání. A já jsem stvořil šířitele zkázy, aby hubil. [17] Žádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem, každý jazyk, jenž proti tobě povstane na soudu, usvědčíš ze svévole. Toto je dědictví Hospodinových služebníků, jejich spravedlnost je ode mne, je výrok Hospodinův."

Iz kapitola 55.

[1] "Vzhůru! Všichni, kdo žijíte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! [2] Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! [3] Nakloňte ucho a pojdte ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná." [4] "Hle, dal jsem ho za svědka národům, národům za vévodu a zákonodárce. [5] Hle, povoláš pronárod, který neznáš, pronárod, který tě nezná, přiběhne k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, za Svatým Izraele, který tě oslavil." [6] Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. [7] Svěvolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouštím mnoho. [8] "Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. [9] Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. [10] Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. [11] Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst. Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal." [12] "S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji. Hory a pahorky budou před vámi zvučně plesat a všechny stromy v poli budou tleskat. [13] Místo trní vyroste cypřiš, místo plevele vzejde myrta. To bude k oslavě Hospodina jména, za trvalé znamení, které nebude vymýceno."

Iz kapitola 56.

[1] Toto praví Hospodin: "Dodržujte právo, jednejte spravedlivě, protože má spása se už přiblížila, už se zjevuje má spravedlnost. [2] Blaze člověku, který tak jedná, lidskému synu, který se toho drží a dbá na to, aby neznesvěcoval den odpočinku, který se má na pozor, aby jeho ruka neučinila nic zlého." [3] Ať neříká nikdo z cizinců, kdo se připojil k Hospodinu: "Hospodin mě jistě odloučil od svého lidu." Ať neříká kleštěnec: "Hle, jsem strom suchý." [4] Neboť toto praví Hospodin: "Kleštěncům, kteří dbají na mé dny odpočinku a volí to, co si přejí, kteří se pevně drží mé smlouvy, [5] dám ve svém domě a na svých hradbách památník s jménem lepším než synů a dcer: Dám jim jméno věčné, jež nebude vymýceno." [6] Těm z cizinců, kteří se připojili k Hospodinu, aby mu sloužili a z lásky k jeho jménu se stali jeho služebníky, praví: "Všechny, kdo dbají na to, aby neznesvěcovali den odpočinku, kdo se pevně drží mé smlouvy, [7] přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí, jejich oběti zápalné a obětní hody dojdou na mém oltáři zalíbení. Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy, [8] je výrok Panovníka Hospodina, který shromáždí zahanzené z Izraele. Shromáždím k němu ještě další, k těm, kteří už k němu byli shromážděni." [9] Všechna polní zvěř, přijď se nažrat! Přijď, všechna zvěř lesů! [10] Ti, kdo jsou na stráži, jsou slepí, nikdo z nich nic neví; všichni jsou to němí psi, nedovedou ani štěkat; jen mluví ze sna, když ulehnu, rádi podřimují. [11] Ale jsou to psi hltaví, nenasytní. A to jsou pastýři! Bez zájmu a pochopení. Všichni jsou obráceni k svým cestám, každý za svým ziskem, odkudkoli. [12] "Přijďte! Opatřím víno, opojným nápojem se opojíme. Zítřek bude jako dnešek, velký, přebohatý."

Iz kapitola 57.

[1] Spravedlivý hyne a není nikoho, kdo by si to bral k srdci. Zbožní muži bývají smeteni a nikoho nezajímá, že byl spravedlivý smeten zlem. [2] Pokoje dosáhne ten, kdo jde správnou cestou. Odpočine na svém loži. [3] "Předstupte sem, vy, synové té, která věští z mraků, potomstvo cizoložníka a nevěstky! [4] Komu se tak škodolibě posmíváte? Komu že se pošklebujete? Na koho vyplazujete jazyk? Což nejste děti nevěrnosti, potomstvo zrady? [5] Rozpalujete se u mohutných stromů, pod každým zeleným stromem, v roklích, pod skalními útesy zabijíte děti. [6] V rokli mezi hlazenými kameny je tvůj díl, ano, ty budou tvůj úděl. Také jim jsi přinášela úlitbu, obětovala dary. Tohle mě má těšit? [7] Na hoře vysoko strmicí zřídila sis lože, tam také stoupalas k obětním hodům. [8] Za dveřmi a veřeji sis dělala své pamětné znamení. Ode mne ses odvrátila, odhalovala ses, vystupovala jsi na své lože, rozšiřovala je, s oněmi ses spráhla, milovala jsi jejich lože, zírala jsi na znamení údu. [9] Mrhala jsi olejem pro Meleka, hýřila jsi svými mastmi, dodaleka vysílalas posly, snižovala ses až do podsvětí. [10] Znavila ses množstvím svých cest, a nefeklas: 'Nemá to význam.' Ve znamení údu jsi nalézala život, proto ses necítila vyčerpána. [11] Koho ses polekala a koho se bojíš, že tolik lžeš? Na mne sis ani nevzpomněla, k srdci sis to nebrala. Jen proto, že jsem byl příliš dlouho zticha, nemáš přede mnou bázeň. [12] Uvedu ve známost tvoji spravedlnost a tvé činy! Nic ti neprospějí. [13] Až budeš křičet, ať si tě tvá sbírka bohů vysvobodí! Všechny je odnese vítr, odvané je vánek. Ale ten, kdo se utíká ke mně, dostane do dědictví zemi, do vlastnictví moji svatou horu." [14] Řekne: "Navršte, navršte násep, vyrovnejte cestu, odstraňte mému lidu překážky z cesty!" [15] Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: "Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poniženého ducha, abych oživil ducha ponižených, abych oživil srdce zdeptaných. [16] Nechci vést spory navěky, nebudu trvale rozlícen, jinak by přede mnou každý duch zemdlel; vždyť vše, co dýchá, jsem učinil sám. [17] Rozlítíl jsem se, když se lid provinil chamtivostí, bil jsem jej, skryl jsem se v rozlícení, že se odvrátil a šel cestou svého srdce. [18] Viděl jsem jeho cesty; vyléčím jej však a povedu, vrátím potěšení jemu a těm, kdo s ním truchlíš. [19] Stvořím ovoce rtů. Pokoj, pokoj dalekým i blízkým, praví Hospodin. Vyléčím jej. [20] Svěvolní budou jak vzedmuté moře, které se nemůže uklidnit, jehož vody vyvrhují špinu a kal. [21] Nemají pokoj svěvolníci," praví můj Bůh.

Iz kapitola 58.

[1] "Volej z plna hrdla, bez zábrán! Rozezvuč svůj hlas jako polnicí! Mému lidu ohlas jeho nevěrnost, domu Jákobovu jeho hříchy. [2] Den co den se mne dotazují, chtějí poznat moje cesty jako pronárod, jenž koná spravedlnost a řád svého Boha neopouští; na spravedlivé řady se mě doptávají, chtěli by mít Boha blízko. [3] 'Proč se postíme, a nevšímáš si toho? Pokojujeme se, a nebereš to na vědomí.' Právě v den, kdy se postíváte, hovoří svým zálibám a honíte všechny své dělníky. [4] Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svěvolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině. [5] Což to je půst, který si přejí? Den, kdy se člověk pokojuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žinici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení? [6] Zdalipak půst, který já si přejí, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? [7] Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebyt netečný k vlastní krvi? [8] Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. [9] Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: 'Tu jsem!' Odstraní-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, [10] budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne." [11] Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. [12] Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulé pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům. [13] Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavít tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, [14] tu nalezneš rozkoš v Hospodinu "a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit." Tak promluvila Hospodinova ústa.

Iz kapitola 59.

[1] Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. [2] Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší. [3] Vaše dlaně jsou poskvřněny krví, vaše prsty nepravostí vaše rty mluví klam, váš jazyk přemílá podlosti. [4] Nikdo nevolá po spravedlnosti, nikdo se nezastává pravdy. Doufají v nicotu a šalebně mluví, plodí trápení a rodí ničemnosti. [5] Vyseděli baziliščí vejce, snují pavoučí vlákna. Kdo by jejich vejce pozřel, zemře, rozšlápne-li se, vyklouzne zmiže. [6] Jejich vlákna se nehodí na šat, svými výrobky se nepřikryjí. Jejich činy jsou jen ničemnosti, na dlaních jim lpí násilné skutky. [7] Jejich nohy pádají za zlem, spěchají prolévat nevinou krev. Zamýšlejí samé ničemnosti, na jejich silnicích číhá záhuba a zkáza. [8] Cestu pokoje neznají, není práva v jejich stopách. Dělalí si křivolaké cesty, kdo se jimi ubírá, nepozná pokoj. [9] Proto se vzdálilo od nás právo, nedosahuje k nám spravedlnost. Čekáme na světlo, a je tma, na úsvit, a chodíme v šeru. [10] Ohmatáváme stěnu jako slepí, hmatáme jako ti, kdo nemají zrak. V poledne klopýtáme, jako když se stmívá, mezi zdravými jsme jako mrtví. [11] Hned všichni mručíme jako medvědi, hned zase lkáme jako holubice. Čekáme na právo, ale žádné tu není, na spásu, a ta se vzdálila od nás. [12] Četné jsou naše nevěrnosti vůči tobě a naše hříchy svědčí proti nám, naše nevěrnosti se nás drží, známe svoje nepravosti: [13] nevěrnost a zapírání Hospodina, odklon od našeho Boha, řeči o útisku, odpadnutí, v srdci nápady a úvahy o klamných věcech. [14] Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dáli, pravda klopýtá po náměstí, a co je správné, nemůže vstoupit. [15] Pravda vyprchala, kořistí stane se ten, kdo se varuje zlého. Hospodin to však vidí a je zlé v jeho očích, že není žádného práva. [16] Vidí, že není nikoho, žasne, že nikdo nezasáhne. Zachrání ho jeho paže, podepře ho jeho spravedlnost. [17] Oděl se spravedlností jako pancířem a na hlavě má přílbu spásy, oděl se rouchem pomsty, jako pláštěm zahalil se rozhorlením. [18] Podle vykonaných skutků odplatí svým protivníkům rozhořčením, svým nepřátelům za to, co páchali, ostrovům odplatí za spáchané skutky. [19] I budou se bát Hospodinova jména na západě a jeho slávy na východu slunce, neboť se přivalí jako dravá řeka, kterou Hospodinův vítr žene vpřed. [20] Vykupitel přijde k Sijónu, k těm, kdo se v Jákobovi odvrátili od nevěrnosti, je výrok Hospodinův. [21] "Já pak s nimi uzavřu tuto smlouvu, praví Hospodin: Můj duch, který na tobě spočívá, a má slova, která jsem ti vložil do úst, nevzdálí se z úst tvých ani z úst tvého potomstva ani z úst potomstva tvého potomstva od nynějška až na věky," praví Hospodin.

Iz kapitola 60.

[1] "Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva. [2] Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. [3] K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasů, jenž nad tebou vzejde. [4] Rozhlédni se kolem a viz, titi všichni se shromáždí a přijdou k tobě; zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány. [5] Až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší, neboť hučící moře tě zahrne svými dary, přijde k tobě bohatství pronárodů. [6] Přikryje tě záplava velbloudů, mladých velbloudů z Midjánu a Éfy; přijdou všichni ze Sáby, poneseou zlato a kadidlo a budou radostně zvěstovat Hospodinovu chválu. [7] K tobě se shromáždí všechny ovce z Kédaru, nebajotšití berani ti budou k službám; budou přinášeni na můj oltář k mému zalíbení, oslavím dům své slávy. [8] Kdože jsou ti, kteří přilétají jako oblak? Jako holubice ke svým děrám? [9] Ke mně s nadějí vzhlíží ostrovy a zámořské lodě už zdávna, aby tvé syny přivezly zdaleka a s nimi jejich stříbro a zlato pro jméno Hospodina, tvého Boha, pro Svatého, Boha Izraele, který tě oslavil. [10] Cizinci vystavějí tvé hradby a jejich králové ti budou k službám. Bil jsem tě ve svém rozlícení, se zalíbením se však nad tebou slitovávám. [11] Tvé brány budou neustále otevřené, nebudou zavírány ve dne ani v noci, aby k tobě mohly přijít pronárody se svým bohatstvím a přivést i své krále. [12] Pronárod a království, jež by ti nesloužily, zhynou. Takové pronárody propadnou úplné zkáze. [13] Přijde k tobě sláva Libanónu, cypřiš spolu s platanem a zimozrázem, aby oslavily místo mé svatyně; chci uctít podnož svých nohou. [14] Zkroušení přijdou k tobě synové těch, kdo tě ujařmovali, u tvých nohou se budou kořit všichni, kteří tě znevažovali; nazvou tě 'Město Hospodinovo', 'Sijón Svatého, Boha Izraele.'" [15] "Místo toho, abys bylo dále opuštěné, nenáviděné a bez poutníka, dám ti důstojnost navěky a veselí po všechna pokolení. [16] Budeš sít mléko pronárodů, budeš sít z královských prsů. Poznáš, že já jsem Hospodin, tvůj spasitel, tvůj vykupitel, Přesilný Jákobův. [17] Místo bronzu přinesu zlato a místo železa přinesu stříbro, místo dřeva bronz a místo kamení železo. Za dohlížitele ti dám pokoj a za poháněče spravedlnost. [18] Nikdy už nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Svě hradby budeš nazývat 'Spása' a své brány 'Chvála'. [19] Už nebudeš mít slunce za světlo dne, ani jas měsíce ti nebude svítit. Hospodin ti bude světlem věčným, tvůj Bůh tvou oslavou. [20] Tvé slunce nikdy nezapadne, tvůj měsíc nebude ubývat, neboť Hospodin ti bude světlem věčným. Dny tvého smutku skončily. [21] Tvůj lid, všichni budou spravedliví, navěky obdrží do vlastnictví zemi, oni, výhonek z mé sadby, dílo mých rukou k mé oslavě. [22] Z nejmenšího jich bude tisíc, z nejnepatrnějšího mocný národ. Já jsem Hospodin, vykonám to spěšně, v pravý čas."

Iz kapitola 61.

[1] Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, [2] vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlící, [3] pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. Nazvou je "Stromy spravedlnosti" a "Sadba Hospodinova" k jeho oslavě. [4] Co bylo od věků v troskách, vybudují, postaví, co kdysi bylo zpusťeno, obnoví zničená města, zpusťená po celá pokolení. [5] Stanou zde cizáci a budou vám pást ovce, synové ciziny budou vašimi rolníky a vinaři. [6] Vy pak budete nazýváni "Hospodinovi kněží", bude se vám říkat "Sluhové našeho Boha". Budete užívat bohatství pronárodů a honosit se jejich slávou. [7] Za svou dvojí ostudu a hanbu bude nad svým podílem lid plesat, dvojí dědictví obdrží v své zemi, budou mít věčně radost. [8] "Neboť já Hospodin miluji právo, při zápalné oběti nenávidím vydírání. Jejich výdělek jim předám věrně a uzavřu s nimi smlouvu věčnou. [9] Jejich potomstvo bude známé mezi pronárody a jejich potomci uprostřed národů. Všichni, kdo je spatří, rozpoznají na nich, že oni jsou to potomstvo, jemuž Hospodin žehná." [10] Velmi se veselím z Hospodina, má duše jása k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahallil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se krásí svými šperky. [11] Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody.

Iz kapitola 62.

[1] Kvůli Sijónu nebudu zticha, kvůli Jeruzalému si nedopřeji odpočinku, dokud jako záře nevzejde jeho spravedlnost, dokud jako pochodeň nevzplane jeho spása. [2] Pronárody spatří tvoji spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Nazvou tě novým jménem, jež určila Hospodinova ústa. [3] Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha. [4] Už nikdy o tobě neřeknou: "Opuštěná". A nikdy o tvé zemi neřeknou: "Zpusťená". Budou tě nazývat: "Oblíbená" a tvou zemi: "Vdaná", protože si tě Hospodin oblíbil a tvá země se vdala. [5] Jako se mladík ženil s pannou, tak se tví synové ožení s tebou. A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe. [6] Na tvých hradbách, Jeruzaléme, jsem ustanovil strážce; po celý den a po celou noc ať nikdy nejsou zticha. Vy, kteří připomínáte Hospodina, nedopřávejte si klidu! [7] Nedopřávejte mu klidu, dokud nepostaví Jeruzalém, dokud mu nevrátí v zemi chvalozpěv. [8] Hospodin přísáhl svou pravici, svou mocnou paži: "Už nikdy nedám tvé obilí za pokrm nepřítelům, už nikdy nebudou pít synové ciziny tvůj mošt, pro který jsi namáhavě pracovala. [9] Co kdo sklídí, bude též jíst a bude chválit Hospodina, a kdo budou sbírat hrozny, budou z nich pít víno na mých svatých nádvořích." [10] Projděte, projděte branami! Připravte lidu cestu! Vyrovnajte, vyrovnajte silnici! Odstraňte kamení! Zvedněte korouhev nad národy! [11] Hle, Hospodin dává slyšet až do dálav země výzvu: "Vyřídte dceři sijónské: Hle, přichází tvá spása!" Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. [12] Nazvou je "Lid svatý", "Hospodinovi vykoupení". A tebe nazvou "Vyhledávaná", "Město neopuštěné".

Iz kapitola 63.

[1] Kdo to přichází z Edómu, kdo v rouchu rudém jde z Bosry? Kdo je ten v úboru velebném, hrdě kráčející ve své velké síle? "Já, který právem vyhledávám, že na vítězství stačím." [2] Proč je tvůj úbor krvavě zbarven a tvé roucho jak toho, jenž v lisu šlape? [3] "Sám jsem šlapal v lisovací kádi a nikdo z národů se mnou nebyl. Rozhněván jsem po nich šlapal, rozšlapal jsem je v mém rozhořčení, až štáva z nich mi roucho postříkala, poskvrnil jsem si celý oděv. [4] Den pomsty měl jsem v srdci, nastalo milostivé léto pro vykoupené. [5] Rozhlédl jsem se, ale nebylo pomocníka, užasl jsem, opora žádná. K vítězství mi dopomohla vlastní paže, oporou mi bylo moje rozhořčení. [6] Rozhněván jsem rozdupal národy, opojil jsem je svým rozhořčením; jejich mízu jsem nechal stékat k zemi." [7] Milosrdenství Hospodinovo budu připomínat, Hospodinovy chvályhodné činy, všechno, jak Hospodin nás odměňoval, velkou jeho dobrotu k izraelskému domu. On je odměňoval podle svého slitování, podle svého velikého milosrdenství. [8] Prohlásil: "Vždyť oni jsou můj lid, synové, kteří nebudou klamat." Stal jsem se jim spasitelem. [9] Každým jejich souzením byl sužován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval; svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné. [10] Oni se však

vzpírali a trápili jeho svatého ducha, proto se jim změnil v nepřítel, sám bojoval s nimi. [11] Avšak jeho lid se rozpomínal na dny dávné, na dny Mojžíšovy. Kde je ten, jenž vyvedl je z moře s pastýři svých ovcí? Kde je ten, jenž do nitra mu vložil svatého ducha svého? [12] Ten, který je po pravici Mojžíšově vedl svou proslavenou paží, který před nimi rozpoltil vodstvo, a tak si učinil jméno věčné? [13] Propastnými tůňmi je vedl jako koně pouští, ani neklopýtli, [14] jako dobytek sestupující na pláň. Hospodinův duch je vedl do místa odpočinku. Tak jsi vedl svůj lid a proslavil jsi své jméno. [15] Pohlédni z nebes a podívej se ze svého svatého, proslaveného obydlí! Kde je tvé horlení a bohatýrská síla? Tvé cituplné nitro a tvé slitování jsou mi uzavřeny? [16] Jsi přece náš Otec! Abraham nás nezná, Izrael, ten o nás neví. Hospodine, tys náš Otec, náš vykupitel odedávna, to je tvé jméno. [17] Proč jsi nás nechal zbloudit, Hospodine, ze svých cest? Zatvrdil jsi naše srdce, aby se tě nebálo. Navrať se kvůli svým služebníkům, kvůli kmenům svého dědictví! [18] Dočasně si tvůj svatý lid přivlastnili, tvou svatyni pošlapali naši protivníci. [19] My jsme tvoji odedávna. Jim jsi nepanoval, nazývání nebyli tvým jménem. [20] Kéž bys protrhl nebesa a sestoupil dolů, hory by se před tvou tvář potácely.

Iz kapitola 64.

[1] Jako když oheň spaluje suché roští a uvádí do varu vodu, tak dáš poznat svým protivníkům své jméno. Pronárody se budou před tebou chvět. [2] Když jsi konal hrozné činy, jichž jsme se nenadáli, sestoupils, a hory se před tvou tvář potácely. [3] Od věku se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespátřilo, že by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká. [4] Zasazuješ se o toho, kdo s radostí koná spravedlnost, o ty, kdo na tebe pamatují na tvých cestách. Hle, byl jsi rozlícen, že jsme hřešili, na tvých cestách odvčých však budeme zachráněni. [5] Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat. Uvadli jsme všichni jako listí, naše nepravosti nás unášely jako vítr. [6] Nebylo nikoho, kdo by vzýval tvé jméno, kdo by procítl a pevně se tě chopil, neboť jsi před námi ukryl svou tvář a nechal nás zmítat se pod mocí naší nepravosti. [7] Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou. [8] Nebuď už tak rozlícen, Hospodine, naši nepravost už nikdy nepřipomínej. Prosíme, hleď, všichni jsme tvůj lid. [9] Svatá města tvá se stala pouští, pouští se stal Sijón, pustou krajinou Jeruzalém. [10] Náš svatý a proslavený dům, kde tě chválivali otcové naši, stal se spáleništěm, v troskách je vše, co nám bylo vzácné. [11] Cožpak můžeš vzhledem k tomu, Hospodine, přemáhat se, zůstat zticha a tolik nás ponižovat?

Iz kapitola 65.

[1] Dal jsem odpověď těm, kdo se neptali, dal jsem se nalézt těm, kdo mě nehledali. Řekl jsem: "Hle, tady jsem, jsem tady" pronárodu, který nevzýval mé jméno. [2] Po celé dny vztahoval jsem ruce k lidu svéhlavému, k těm, kdo chodí po nedobré cestě, za vlastními úmysly. [3] Je to lid, jenž neustále do očí mě dráždí: Obětují v zahradách, na cihlách kadidlo pálí, [4] vysedávají v hrobech, nocují v tajemných skrýších, jedí maso z vepřů a ve svých nádobách mají polévku ze závadných věcí. [5] Žikají: "Jdi si po svém, nepřistupuj ke mně, jsem pro tebe svatý." Tito jsou v mých chřipích kouřem, ohněm, který po celé dny plane. [6] Hle, je to přede mnou zapsáno: "Nebudu zticha, dokud neodplatím. Do klína jim odplatím [7] za nepravosti vaše a nepravosti vašich otců zároveň, praví Hospodin"; pálíli kadidlo na horách, tupili mě na pahorcích. "Odměřím jim do klína jejich výdělek z dřívějška." [8] Toto praví Hospodin: "Když se najde v hroznu šťáva, říkává se: 'Nemař jej, je v něm požehnání.' Tak budu jednat kvůli svým služebníkům, aby se nic nezmařilo. [9] Dám vzejít z Jákoba potomstvu a z Judy tomu, kdo dědičně obsadí mé hory. Obsadí je moji vyvolení, budou tam přebývat moji služebníci. [10] Šáron se stane pastvinou ovcí, dolina Akór místem, kde bude dobytek odpočívat. To pro můj lid, který se mne bude dotazovat. [11] Vás však, kteří opouštíte Hospodina, kdo zapomínáte na jeho svatou horu, kdo strojíte stůl pro bůžka štěstí a pro bůžka osudu naléváte kořeněné víno, [12] vás jsem určil meči, vy všichni se musíte k popravě sklonit, neboť jsem volal, a vy jste neodpovídali, mluvil jsem, a vy jste neposlouchali, ale konali jste, co je zlé v mých očích, a zvolili jste si, co se mi nelíbí." [13] A tak toto praví Panovník Hospodin: "Hle, moji služebníci budou jíst, vy však budete hladovět. Hle, moji služebníci budou pít, vy však budete žíznit. Hle, moji služebníci se budou radovat, vy se však budete stydět. [14] Hle, moji služebníci budou plesat s pohodou v srdci, vy však pro bolest srdce budete křičet a pro trýzeň ducha kvílet. [15] Zanecháte své jméno mým vyvoleným k vyhlašování kletby: 'Ať tě Panovník Hospodin usmrtí!' Své služebníky nazve pak Bůh jménem jiným." [16] Kdo si bude v té zemi dávat požehnání, bude si je dávat v Bohu pravém. Kdo bude v té zemi přísahat, bude přísahat při Bohu pravém. Minulá souzení budou zapomenuta, ukryta před mým zrakem. [17] "Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl. [18] Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jáсотu a jeho lid k veselí. [19] I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik. [20] Nikdy už tam nebude dítě, které zemře v několika dnech, ani stařec, který by se nedožil plnosti věku, protože bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. Ale hříšník, byť stoletý, bude zlořečen. [21] Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. [22] Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svými rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují. [23] Nebudou se namáhat nadarmo a nebudou rodit pro náhlý zánik, neboť jsou potomstvem těch, kdo byli Hospodinem požehnáni, oni i jejich potomci. [24] Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším. [25] Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytek bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře," praví Hospodin.

Iz kapitola 66.

[1] Toto praví Hospodin: "Mým trůnem jsou nebesa a podnoží mých nohou země. Kdepak je ten dům, který mi chcete vybudovat? Kdepak je místo mého odpočinku? [2] Všechny tyto věci učinila moje ruka. Tak vznikly všechny tyto věci, je výrok Hospodinův. Laskavě pohlédnu na toho, kdo je utištěný a na ducha ubitý, kdo se třese před mým slovem." [3] Člověk zabíjí v obět býka i ubíjí člověka, obětuje jehňátko i láme vaz psu, přináší obětní dar i krev z vepřů dává, na připomínku pálí kadidlo i dobrořečí ničemné modle. Oni si vyvolují vlastní cesty, jejich duše si libuje v ohybných modlách. [4] Já zase vyvolím jejich zvůli a uvedu na ně, čeho se lekají, protože jsem volal, a nikdo neodpovídal, mluvil jsem, a nikdo neposlouchal. Dopouštěli se toho, co je zlé v mých očích, a volili to, co se mi nelíbí." [5] Slyšte slovo Hospodinovo, vy, kdo se třesete při jeho slovu! říkávají vaši bratři, kteří vás nenávidí, kteří vás vypovídají pro mé jméno: "Ať se Hospodin oslaví, ať vidíme vaši radost!" Ale budou zahanbeni. [6] Slyš! Hukot z města! Halas z chrámu! Hlas Hospodina, jenž odpálí svým nepřítelům za to, co spáchali. [7] Dříve než ji přepadly porodní bolesti, porodila. Dříve než ji zachvátily porodní křeče, povila pacholík. [8] Kdo slyšel kdy něco takového? Kdo co takového spatřil? Což se zrodí země v jediném dni? Nebo pronárod snad

bývá zplozen jedním rázem? Sotva se začala svíjet bolestí, už porodila sijónská dcera své syny. [9] "Což já, který otvírám život, nemám umožnit narození? praví Hospodin. Když dávám plodnost, mám zavírat lůno? praví tvůj Bůh." [10] Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. [11] Budete sít do sytosti potěšení z jejích prsů, budete s rozkoší pít plnými doušky z prsů její slávy. [12] Toto praví Hospodin: "Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pro národů. Budete sít nošení v náručí, hýčkání na kolenou. [13] Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení." [14] Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva. Bude zřejmé, že Hospodinova ruka je s jeho služebníky a že jeho hrozný hněv je proti jeho nepřátelům. [15] Hle, Hospodin přichází v ohni a jeho vozy jsou jako vichřice, aby vylil hněv svůj v prchlivosti a své hrozby v plamenech ohně. [16] Ohněm totiž a mečem povede Hospodin soud s veškerým tvorstvem. Mnoho bude těch, jež Hospodin skolí. [17] "Ti, kdo se v zahradách posvěcují a očišťují po vzoru jednoho, který je uprostřed, ti, kdo jedí maso z vepřů a to, co je hodno opovržení, dokonce myši, společně zajdou", je výrok Hospodinův. [18] "Já zakročím proti jejich činům a úmyslům a shromáždím všechny pronárody a jazyky. I přijdou a spatří mou slávu. [19] Vložím na ně znamení a ty z nich, kdo vyvážnou, vyšlu k pronárodům, do Taršíše, do Púlu a Lúdu, k těm, co natahují lučičště, do Túbalu a do Jávanu, na daleké ostrovy, které zprávu o mně ještě neslyšely ani nespátřily moji slávu; budou hlásat moji slávu mezi pronárody. [20] Přivedou také ze všech pronárodů všechny vaše bratry jako obětní dar Hospodinu na koních a na vozech a na nosítkách, na mezcích a dromedárech na mou svatou horu do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako budou přinášet Izraelci obětní dar do Hospodinova domu v čisté nádobě. [21] Také z nich si vezmu kněze, lévijce," praví Hospodin. [22] "Jako nová nebesa a nová země, které učiním, budou stát přede mnou, je výrok Hospodinův, tak nepohybně bude stát vaše potomstvo a vaše jméno. [23] O každém novoluní, v každý den odpočinku, přijde se sklonit veškeré tvorstvo přede mnou, praví Hospodin. [24] Až vyjdou, spatří mrtvá těla mužů, kteří mi byli nevěrní. Jejich červ neumírá, jejich oheň neuhasne; budou strašlivou výstrahou všemu tvorstvu."